

REPUBLIKA SLOVENIJA
OKROŽNO SODIŠČE V KOPRU

Kazenski oddelek
Ferrarska ulica 9, 6000 Koper

**ZAPIS ZVOČNEGA POSNETKA
GLAVNE OBRAVNAVE
z dne 10. april 2014
(nadaljevanje)**

Kazenska zadeva zoper:

Obtoženega Braneta GORŠETA, obtoženo Barbaro GORŠE, obtoženega Vlada PETKA in obtoženega Rudolfa TRČKA,

zaradi kaznivega dejanja poslovne goljufije po II. odstavku in I. odstavku 228. člena Kazenskega zakonika-1 in drugih,

po obtožbi Specializiranega državnega tožilstva Republike Slovenije, opravilna številka KT-S-7/2013 z dne 7. maja 2013.

Predsednik senata: Julijan GLAVINA

Zvočni posnetek glavne obravnave zapisuje: Majda MEČULJ

Predsednik senata: Z zvočnim snemanjem javne glavne obravnave (zvočno snemanje končnih besed) se prične ob 11.12.11 uri.

B e s e d a s t r a n k

Predsednik senata:

Tam je mikrofona, ja, boste kar, da se vas bo čimbolj razločno pa glasno, da se bo dobro posnelo, da ne bo problemov pri prepisovanju, ne.

Višja državna tožilka Barbara Milič Rožman:

Ja. Torej, vztrajam seveda pri spremenjeni obtožbi, v dokaznem postopku smo izvedli in slišali ogromno dokazov, tako listinskih kot tudi izpovedi prič, ki so pričale na tej glavni obravnavi, prebrali smo izpovedi nekaterih prič, ki so bile zaslišane v preiskavi. Mislim, da izvedeni dokazi potrjujejo očitke iz obtožbe, kar bom obrazložila. V bistvu sem že veliko tega, kar bi bilo danes potrebno povedati, navedla že v obrazložitvi obtožbe in mislim, da izvedeni dokazi pravzaprav potrjujejo vse, kar sem tam navajala. V zvezi s kaznivim dejanjem poslovne goljufije bi samo pač povedala, da je v glavnem nesporno, da je dolžnost stečajnega upravitelja, da razčiščuje kaj spada v stečajno maso, prav tako je nesporno, da javno dobro po različnih zakonih ne more biti del stečajne mase in da je Gorše vedel, da imajo zemljišča v vl. 804 status javnega dobra, nedvomno izhaja iz odločbe zemljiške knjige Okrajnega sodišča v Kopru, ki jo je prejel v maju, v maju 2007. Kljub temu so bile te nepremičnine vključene med premoženje pravne osebe, ki se je prodajala na podlagi teh nepremičnin, je bila ugotovljena za 2.485.738,00 Eur višja vrednost družbe, kajti s prodajo oz. nakupom pravne osebe kupec pridobi v last vse njeno premoženje, tudi te nepremičnine naj bi bile torej tiste, ki bi jih kupec skupaj s pravno osebo pridobil. Da Simonitti, ki je bil pooblaščenec kupca, ni polagal posebne pozornosti na to dejstvo oz. da se okoli tega ni kaj dosti ukvarjal, bom rekla, pač je botrovalo verjetno več okoliščin, tako dejstvo, da je družbena lastnina v splošni rabi pojem, ki ga že dolgo ni, bom rekla v vsakdanji uporabi, zaradi česar je tudi senat stečajnega, stečajnega postopka očitno, ki se ni ukvarjal preveč s tem vprašanjem, prezrl to, da gre dejansko za nepremičnino, ki ni v pravnem, za nepremičnine, ki niso v pravnem prometu, dejstvo, da se je mudilo, dejstvo, da je mogoče tudi Kovačevič, ki je bil predstavnik oz. zakoniti zastopnik pravne osebe zaupal, tako kot je zaupal Simonitti, glede na neko prepričanje javnosti, da v bistvu senat nadzoruje delo stečajnega upravitelja in je vse v redu, glede na to, da je senat odredil prodajo. Glede na to, da je seveda stečajni upravitelj zavezan k vestnosti, skrbnosti in predvsem poštenosti svojega delovanja, sta Goršetu zaupala tako senat kot Simonitti, ki je z njim kontaktiral in Gorše je po mojem to okoliščino izkoristil, zamolčal je, da gre za splošno, torej za javno dobro in je Simonittija prepričeval, češ da so nepremičnine čiste, da je že sprožil postopke za vpis lastninske pravice, saj je senat odredil prodajo in Simonitti je v zaupanju in prepričanju, da bo dejansko vse kar se prodaja s pravno osebo postalo tudi njena last. Po navodilu Kovačeviča je podpisal pogodbo. Dejstvo je, da se RB Nekretnine niso mogle kasneje več vpisati kot lastnik zemljišč v vl. 804, zaradi česar seveda so bile za vrednost teh nepremičnin, ki bi jih, če bi bilo vse v redu prevzele in postale lastnica, lastnik teh nepremičnin, pa niso, so bili za vrednost teh nepremičnin oškodovane. Glede na, glede na navedbe obtoženega, češ da naj bi določila zakona o gradnji objektov bile podlaga za, zato, da je Hidro Koper po zakonu postala lastnica, naj povem to. Zakon o gradnji objektov v 211. čl. napotuje na predpise, ki urejajo grajeno javno dobro oz. nejavno dobro. V 212. čl. in 213. čl. pa ureja pogoje zaradi katerih lahko nepremična postane javno dobro, če tega statusa do tedaj v zemljiški knjigi še ni imela. Dejstvo je, da so te nepremičnine bile opredeljene kot javno dobro v zemljiški knjigi že od leta 1961, zaradi česar, zaradi česar nikoli niso bile oz. niso mogle postati last pravne osebe, kajti nepremičnine, ki so javno dobro, niti prej niti kasneje niso v javnem oz. pravnem prometu. Zatrjevanje, ki se nanašajo na to, da naj bi občina ukradla „državi“ te nepremičnine za nas pravzaprav niso pomembne, pomembno za presojo kaznivega dejanja je to, da je Gorše vedel, da nepremičnine v vl. 804 niso last in niso del stečajne mase Hidra Koper, pa jih je vseeno prodal. Kar pa se tiče navedb glede zapisa v ročnem izpisku zemljiške knjige, na katerega se je tudi nekako kasneje tekom postopka opiral Gorše in prečrtane navedbe, da gre za vpisano pravico uporabe, pa, samo malo, pa sem si pridobila Zakon o vpisu nepremičnin v družbeni lastnini iz leta 1973. Ta zakon ima osem členov in v prvem členu ta zakon pravi, da se na nepremičninah vpiše družbena lastnina, hkrati z pravico uporabe upravičenca, razen na nepremičninah, ki so v splošni rabi, kar

pomeni, da na nepremičninah v splošni rabi po novem javno dobro, ne more biti pravica uporabe, to so nepremičnine, katerih upravičenci do uporabe so v širšem krogu, ker so v splošni rabi bile, lahko ima nekje nekdo samo pravico upravljanja s tem premoženjem. Glede na, to, to je Zakon o vknjižbi nepremičnin v družbeni lastnini z dne 20.12.1973. Glede na navedeno torej, v skrajšani verziji obrazložitve menim torej, da je obtoženec izvršil kaznivo dejanje, ki se mu očita. Moram povedati še to, da jaz mislim, da v poslovnem svetu ni samo dolžnost tistega, ki kupuje poizvedovati ali pa interes tistega, ki kupuje poizvedovati za lastnostmi oz. pravnimi lastnostmi, stvarnimi, predmeta, ki ga kupuje. Dolžnost je tudi tistega, ki prodaja, da kadar so mu znane bistvene okoliščine, to kupcu pove, zato da se lahko odloči ali bo to kljub vsemu kupil ali ne. Gorše je pač zamolčal dejstvo, ki mu je bilo nedvomno znano. Kar se tiče tega, da naj bi bil vpis v zemljiški knjigi neurejen, pa mislim, da vpis kakršen je bil, je bil tak, da je status teh nepremičnin bil jasen, za nekoga ki bi to moral razčistiti in da v kolikor je menil, da nepremičnine ne izpolnjujejo več pogojev, zaradi katerih bi bila javno dobro, sproža postopke, da bi se to ugotovilo. Ker Gorše ni naredil v tej smeri nič, tudi sam je v preiskavi povedal, da se o tem z občino ni dogovarjal, kar je javno dobro, je lahko državnega ali lokalnega pomena, pomeni, da pravzaprav to premoženje ni moglo biti v tistem trenutku niti tako imenovano rizično premoženje, ampak je bilo premoženje za katerega enostavno ni bilo pogojev niti zatrjevanih, da spada v stečajno maso. Kar se tiče kaznivega dejanja, ki se nanaša na odkup terjatev oz. prodaje terjatev Marketing Galebu, bi povedala sledeče, torej listine, ki se nanaša na ta odkup in tudi na to, da je bil Marketing Galeb v celoti poplačan za prodano, za kupljeno terjatev, sem nedvomno zaradi česar sem, v zvezi s tem, ne bom ustavljala pri tej obrazložitvi. V zvezi z vrednostjo teh nepremičnin, pa bi povedala sledeče. Torej nepremičnine so bile prodane v, pardon, terjatev je bila prodana konec leta 2006. Predlagal je prodajo Gorše kot stečajni upravitelj in v svojem predlogu navedel, da je po preveritvi pač dostopnih podatkov ugotovil, da vrednost terjatev, ki je prva zavarovana s hipoteko presega vrednost nepremičnine, zaradi česar Hidro naj ne bi bila poplačana. Ko je bil povprašan v preiskavi o tem kakšne podatke je preverjal, je Gorše povedal, da si je pridobil izpisek iz zemljiške knjige, da je preveril kvadrature in da je vprašal, ne ve več koga, ampak menda dva cenilca ali enega ali drugega, ki jih je običajno povpraševal v zvezi s temi stvarmi o vrednosti, močvirnatega zemljišča. Mi vemo, da ceno zemljišču ne daje samo pač naravna lastnost, ne, ampak tudi status stavbnega ali nestavnega, kje je to zemljišče in tako dalje. Če je vedel, da je to močvirnato zemljišče, je torej vedel kje se to zemljišče nahaja. Prav tako je vedel, da je v tistem času, bila je skopana gradbena jama z piloti in da je torej to stavbno zemljišče. Stavbno zemljišče ima bistveno višjo ceno kot neko povsem brez vredno močvirnato zemljišče, četudi je v središču Kopra. Glede na to menim, da je bil njegov interes, da to terjatev proda in ne da ugotovi dejansko vrednost zemljišča, za katerega mu je bilo jasno, da je njegova vrednost bistveno višja od tiste, ki naj bi se zatrjevala, kot močvirnatega zemljišča in da vrednost stavbnih zemljišč v Kopru v tistem času, kot smo ugotavljali tudi v zvezi z tistimi zemljišči, ki so bile prodajane skupno z pravno osebo, je bilo tudi 300,00 Eur na m². Tudi če upoštevamo recimo vrednost tega zemljišča 150,00 Eur na m² leto poprej, je vrednost tega zemljišča bistveno višja od tistega, kar je bilo potrebno za poplačilo prvo zavarovane terjatve in da je ta vrednost dejansko bila bistveno višja, dokazujejo pogodbe, ki so bile sklenjene takoj nato v tistem času v zvezi s to nepremičnino. Da se ni mudilo s prodajo in da se stečajni postopek ni zaključeval, pa izhaja iz okoliščine, da se je ravno v tistem obdobju, torej konec leta 2006 zgodil dogovor o tem s Stajko Skrbinšek, da bo potrebno odkupovati terjatve, ki so bile kasneje odkupovane, da se bodo prodajale še, ali pravna oseba ali pač premoženje iz stečajne mase in da se stečajni postopek ne bo tako hitro zaključil, da bi iz tega razloga pač bila terjatev prodana bistveno pod, pod njeno vrednostjo oz. možnostjo in da bi prišla stečajna masa vsaj do nekaterih vplačil, če že ne vseh. Senat je verjel, da je dejansko vrednost teh nepremičnin bistveno nižja oz. nižja od zavarovane terjatve in Marketing Galeb je bil v nadaljevanju, kar kaže dokumentacija poplačan, tako kot bi bil poplačan tudi Hidro Koper v stečaju, v kolikor ta terjatev ne bi bila prodana. V zvezi s kaznivim dejanjem, ki se očita v nadaljevanju, pa sledeče. Stajka Skrbinšek in Polona Kuhar sta kaznivo dejanje, ki se jima je očitano priznali. Priznali sta, da je obstajal dogovor z Gorštom o tem,

da se odkupujejo terjatve iz stečajnega postopka. Ne glede na to, kaj sta zaslišani kot priči tukaj navajali, je potrebno ugotoviti, da sodišče tudi ob priznanju, to priznanje ocenjuje z ostalimi dokazi in sodišče je njuni priznanji sprejelo, glede na to, da je ocenilo, da so v spisu dokazi, ki potrjujejo, da sta storili dejanje, kot se jima očita. Da je šlo za navezo Gorše, Skrbinšek in Kuhar, pa izhaja tudi iz vsebine računalnika Polone Kuhar, v katerem so policisti našli razne dopise, ki jih je nekdo poslal preko Skrbinškove, torej, ki jih, ki so bili poslani preko e-maila Skrbinškove Poloni Kuhar, vsebujejo pa dokumente, ki jih je izdelal računalnik PC1, to je računalnik, ki je bil zasežen, zasežen na Pot v Gorice in v prostorih družbe Finesto usluge. V tem računalniku so dokumenti, ki so, ki so po vsebini dopisi stečajnim upnikom s ponudbami za odkup in drugi dokumenti, ki se tičejo stečajnega postopka Hidra Koper iz česar po mojem nedvorno izhaja, da jih je izdelal tisti, ki se je s tem postopkom najbolj približe ukvarjal in to pomeni Gorše Brane. Da je Ofis odkupil, da je Ofis odkupil te terjatve je pač nedvorno prav tako iz dokumentacije, ki smo jo v spisu prebrali. Vrednost teh terjatev pa je tudi ugotovljena glede na dokumentacijo iz stečajnega, stečajnega spisa. Prav tako je Goršetov interes za odkup, odkup teh terjatev ugotovljen na podlagi dejstva, da je denar, ki je bil potreben za odkup, prihajal ravno od njega preko družb Gagat, Svet najem in tako dalje, kot je opisano v obtožbi. Za odkup je bilo potrebno 305.000,00 Eur, ki jih je pač v celoti pravzaprav skoraj v celoti zagotovil Brane Gorše, deloma pa Stajka Skrbinšek. V zvezi, no v zvezi s tem se bom potem še vrnila, ko bom obrazlagala dejanje, ki se tiče pomoči h temu dejanju. Kar pa se tiče dejstva, da je imel obtoženi dvojno vlogo v stečaju, se to pač navezuje na to, kar sem ravnokar povedala. Gorše je bil tisti, ki je zagotovil denar za odkup, bil je tisti, ki je organiziral odkup preko drugih, zato da ne bi bil on tisti, ki bi očitno nastopal v dvojni vlogi, kar je očitno vedel, da je seveda to prepovedano, da gre za izločitveni razlog in v kolikor je izločitveni razlog, absolutno podan, bi seveda moral to sodišču povedati, se iz postopka izločiti in zaradi česar seveda zatrjujem, da je to kar mu je bilo plačano, za to, da je opravljal, da je opravljal vlogo stečajnega upravitelja protipravna premoženjska korist, kar je protipravna situacija, v kateri je to vlogo opravljal. Glede na vse kar sem povedala, torej v zvezi z dogajanjem v tem stečajnem postopku, s protipravnimi situacijami, je seveda dejstvo, da je zame rezime tega delovanja ugotovitev, da pravzaprav stečajno sodišče ne nadzoruje stečajnega upravitelja, ampak da stečajni upravitelj nadzoruje sodišče, ki mu zaupa, a ne, glede na to, da je dolžan, da je dolžan funkcionirati vestno, pošteno in v dobro vseh upnikov. Stečajni, stečajni upravitelj pa je tisti, ki sodišče servira s podatki in dokumentacijo in v kolikor seveda res ne deluje v skladu s predpisi, dosega odločitve sodišča kakršne so njemu v korist, na podlagi podatkov in dokumentov, ki jih sodišču ponuja. Da sta tudi Barbara Gorše in Vlado Petek pomagala pri tem kaznivem dejanju, pa moram v prvi vrsti spomniti na stališča Vrhovnega sodišča, ki zadevajo kazniva dejanja pomoči, h kateremkoli kaznivemu dejanju pravzaprav. Najprej stališče v odločbi I Ips 256/2007, kjer Vrhovno sodišče pravi, da na vnaprejšnji dogovor za storitev kaznivega dejanja in pomoči k temu dejanju ni nujen, je pa možen, možna sestavina, kot drugo je stališče v odločbi I Ips 34317/2010, kjer Vrhovno sodišče pove, da do pomoči lahko pride tudi med izvrševanjem kaznivega dejanja, ne samo z vnaprejšnjim dogovorom in da je lahko naklep, naklep pomočnika tudi eventualen. To navajam zaradi tega, ker mislim, da so ta stališča po mojem tudi bistvena za presojo ravnanj teh dveh obtoženih, namreč kar se tiče najprej Barbare Gorše, ki je pač prva po navedbah iz obtožbe, lahko ugotovimo, da je bila družba Gagat ustanovljena, v bistvu, tik preden je obtoženki potekla pravica do, do prejemanja nadomestila za brezposelnost. Ta družba pravzaprav če, pogledamo izpisek TRR-ja ni imela kakšnega širšega kroga poslovnih partnerjev. Iz TRR-ja so razvidna pravzaprav nakazila Goršetove družbe, posojila Svet najemu, Svet Re, izplačila plač Barbari Gorše. In še nekaj drugih, manjših računov. Iz tega izhaja seveda, da po mojem, da je bil pravzaprav namen te družbe, ne da poslovno deluje in ustvarja prihodek z nekim poslovnim udejstvovanjem na trgu, ampak da služi kot bom rekla, kulisa za izplačila družbe Gorše, ker kakor pravi Gorše, je od leta 2004 ali vsaj leta 2005, vladala neka medijska gonja proti njemu in se je umikal iz vseh pravnih razmerij, ki so zadevala premoženjske posledice njega in njegovih družbenikov. Mislim, da je družba Gagat v bistvu služila temu, kajti Barbaro Gorše bi pravzaprav lahko tudi zaposlil on sam in jih izplačeval plačo iz svoje družbe

direktno in posebna družba za to pravzaprav niti ne bi bila potrebna. Iz bančne dokumentacije izhaja, da je bila Barbara Gorše pooblaščenca na računu. Iz dokumentacije, ki se tiče odredbodajalcev je ona tista, ki je dajala odredbe in glede na to, da je torej vedela za situacijo v kateri se je pač Gorše nahajal in namen takšnega načina izplačil, od katerih se je Gorše očitno hotel distancirati je po mojem podan eventualni naklep, najmanj. Podobno po mojem lahko ugotovimo tudi za Vlada Petka. Vlado Petek je povedal sicer, da naj bi delal uslugo Goršetu, ampak če je to naredil iz razloga, da bi zaslužil obresti, zato da je en parkrat preposlal zneske, je bil v bistvu Gorše tisti, ki je delal uslugo njemu, da bi lahko, da bi lahko zaslužil kar tako obresti. Iz tega sledi, da je po mojem podan eventualni naklep najmanj, da je ta obtoženec tudi vedel, da se Gorše pač distancira od tega, kar se mu očita in distancira tudi vsa svoja ravnanja, ki se tičejo stečajnih postopkov in so protipravna na ta način. Zaradi česar je pač privolil v to, da se njegov denar prepošilja tudi preko njegove družbe nekam. Gorše bi lahko v kolikor bi šlo za legalen posel, kot odvetnik ali kot fizična oseba sam posojal te zneske in ni potreboval ne Gagata, ne Svet najema, ne kakšne druge družbe, da bi ta plačila izvršil. Glede pa na trditve, da so te družbe zaslužile obresti, pa moram povedati tako, da iz prometa, prometa, prometa na TRR-jih teh družb ne izhaja, da bi karkoli zaslužile, toliko kolikor so prejele so tudi preposlale naprej, čeravno so bile obračunane obresti, vendar zaslužka iz teh, iz tega ni bilo, ker obresti v resnici ni bilo. Glede na to, da glede na to, da naj bi šlo za posojila, je bilo tudi vsem tem tudi jasno, da se bo ta denar vrnil iz očitno nekega protipravnega posla in se tudi je vrnil. Moram pa opozoriti na dejstva, ne, da so zadnja nakazila, ki so navedena v okviru kaznivega dejanja pomoči, bila v novembru 2007. Vračila pa so že bila v oktobru 2007, kar pomeni, da v kolikor ugotovimo ne, da so vedeli, da gre za protipraven izvor premoženja v okviru kaznivega dejanja pranja denarja, ki se jim očita, je logična posledica ta, da so takrat najmanj tudi vedeli, da gre za protipravna ravnanja v okviru pomoči h kaznivemu dejanju pod točko II. Jaz sem pač spremenila oz. nekoliko dodala opisa kaznivega dejanja pranja denarja iz razloga v kolikor pač sodišče dokazuje, ki se navajajo v zvezi z pomočjo ne prepričajo oz. v kolikor sodišče meni, da ni naklepa, kajti tudi kaznivo dejanje pranja denarja je mogoče storiti po strožji kvalifikaciji tudi z eventualnim naklepom, kar govori zadnja odločba Vrhovnega sodišča, ki je bila izdana v zvezi s tem in sicer I Ips 59865/2010, lahko sodišče samo morebiti prekvalificira tudi v najmilejšo obliko kaznivega dejanja pranja denarja po, mislim da V. odstavku, kjer se lahko obtožencem pač očita, da so morali in mogli vedeti, za gre za pranje protipravno pridobljenega premoženja. Kar se tiče Rudolfa Trčka je sodišče pridobilo pač dokumentacijo, ki se nanaša na dejstvo, da je bil on pooblaščen in če je bil pooblaščen je, in se je z njegovo kartico izvajalo transakcije kakor on trdi, je torej vedel, da sodeluje pri nečem protipravnem in že to, da je sprejel denar na ta račun in dopustil možnost, da nekdo v njegovem imenu izvaja te transakcije je prav tako pomagal pri zakrivanju nelegalne poti denarja, menim pa, da glede na to, da so delavke iz banke povedale, da je, pač da so dokumentacijo pooblaščenca podpisovali osebno in glede na to, da je tam na tistem podpisu čačka, ki jo je lahko kot podpis načečkal kdorkoli in glede na to, da je pač z isto kartico pooblaščenec več, bančnih računov različnih družb, ki glasijo na njega kot pooblaščenca, menim, da je tudi on tisti, ki je te transakcije izvedel po pač naročilu Braneta Goršeta. To je nekako na kratko, čeprav seveda sem precej več napisala v obrazložitvi v katero se, v obrazložitvi obtožbe, v katero se tudi sklicujem, povzela pa sem pač danes tisto, kar se mi je zdelo pomembno in bistveno. Kar se tiče predlogov za kaznovanje, pa sledeče. Za kaznivo dejanje poslovne goljufije po kvalifikaciji iz obtožbe zakon predpisuje kazen do 10 let zavora, za kaznivo dejanje zlorabe uradnega položaja do osmih let zavora, prav tako tudi za kaznivo dejanje pranje denarja, pomočniki pa se po zakonu kaznujejo tako kot storilec, lahko pa tudi mileje, tako pravi zakon. Glede na teže kaznivih dejanj in glede na, bom rekla, primerljive odločitve pravnomočne odločitve tega sodišča, po nekaterih parametrih primerljive, sodišču predlagam, da obtoženemu Goršetu za kaznivo dejanje poslovne goljufije izreče kazen pet let zavora, za kaznivo dejanje zlorabe uradnega položaja štiri leta zavora, z denarno kaznijo v višini 1.500 dnevni zneskov, kar menim, da je stranska kazen upravičena glede na kaznivo dejanje iz koristoljubnosti kot se mu očita, prav tako sodišču predlagam, da za kaznivo dejanje pranja denarja obtoženemu Goršetu izrečete štiri leta tudi za,

določite, pardon, štiri leta, za kaznivo dejanje pranja denarja z enako denarno kaznijo in da mu nato izrečete enotno kazen zapora po pravilih o steku in sicer dvanajst let zapora z enotno denarno kaznijo 2.800 dnevni zneskov. Pri tem mislim, da je potrebno upoštevati višino povzročene škode oz. pridobljene premoženjske koristi kot tisto, ki kaže na težo tega kar je bilo izvršeno, daljše obdobje v katerem so bila vsa ta dejanja, ki so v bistvu vsa po svoje zlorabljen zaupanja v funkcijo stečajnega upravitelja in pošteno opravljanje, pošteno in vera v pošteno opravljanje te funkcije, prav tako pa tudi glede na dejstvo, da je obtoženi kot vemo, od leta 2007 že bil v kazenskem postopku v Ljubljani, pa je kljub temu izvršil to, kar se mu očita v tej obtožbi. V zvezi z kaznivim dejanjem pomoči in pranje denarja, ki se očita obtoženima Barbari Gorše in Vladu Petku. Glede na predlagano kazen za Goršeta njima dvema predlagam nekoliko nižje določene zaporne kazni in sicer za pomoč vsakemu tri leta in za pranje denarja vsakemu tri leta, nakar enotna kazen pet let z denarno kaznijo 360 dnevni zneskov vsakemu. V zvezi s Trčkom sodišču predlagam glede na to, da se njemu očita najmanjša kriminalna količina, predlagam kazen enega leta zapora in 300 dnevni zneskov denarne kazni. V zvezi z očitkom, da je bila pridobljena premoženjska korist, seveda pomeni, da jo je potem potrebno tudi odvzeti in v zvezi s tem pač zakon pravi, da se premoženjska korist odvzame pridobitelju, če je ni mogoče odvzeti, se mu odvzame premoženje, ki je enakovredno tej premoženjski koristi. To premoženje pa se odvzame tudi tistim, na katere je bilo prenešeno, zato da bi se pač pridobitelj izognil odvzemu premoženjske koristi, razen če dokažejo, da so plačali dejansko vrednost. To drugo premoženje Goršeta je tisto, ki je tudi zavarovano z začasnimi odredbami. V zvezi z družbo Finis je po mojem nedvomno tudi iz izpovedi priče Bizjak, da je bila v bistvu družba na njega in Goršetovega očeta prenesena zato, da se Goršeta umakne kot lastnika iz te družbe, ravno zaradi kazenskih postopkov, ki se vodijo, oz. tega kazenskega postopka, ki je v teku zoper njega in onadva kot pridobitelja tega premoženja in v ožjem sorodstvu bi morala biti tista, ki bi dokazala, da sta plačala dejansko vrednost. Dokazila o tem, da sta plačala ni. V pogodbi navedena vrednost pa niti slučajno ne ustreza vrednosti te družbe, kajti kot po zgledu prodaje Hidro Koper je vrednost družbe vse tisto, kar ta družba poseduje in ima, kakor tudi osnovni vložek. Osnovni vložek v tej družbi je tisti, ki je bil domnevno plačan za, kot kupnina, zanj je ta družba, pa poseduje tudi nepremičnino, ki je po knjigovodski dokumentaciji te družbe vredna več kot pol milijona Eur, kar seveda pomeni ta kupnina, za katero niti ne vemo, da je bila plačana, niti slučajno ne ustreza vrednosti tega kar sta prejela. Dokumentacije, ki je bila predložena v zvezi s tem, da naj bi bila pravzaprav dejanska lastnika že pred tem onadva, pa menim, da ravno tako ni taka, da bi to dokazovala, kajti pogodba o fiduciji je napisana tako, da bi bila lahko napisana kadarkoli. Tudi v času trajanja tega postopka ni notarsko overjena in v kolikor bi to bilo res, ne, da gre za premoženje njiju dveh s katerima je opravljal Gorše, bi po mojem bila najbolj logično, da sta onadva že od začetka lastnika del osnovnih deležev družbe, v upravljanju Goršeta kot direktorja. Pogodba o fiduciji je zato po mojem pač izhod v nastali situaciji zaradi kazenskega postopka in grozečega odvzema tega premoženja. Prav tako so pogodbe s katerimi je Gorše dokazoval, da je ta družba pridobivala dohodek iz prodaje apartmajev take, da jih ni mogoče preverjati, brisani so vsi podatki na podlagi katerih bi bilo mogoče ugotoviti kdo je kupec, kje se nepremičnina nahaja, zaradi česar mislim, da takšni dokazi sodišča, ki se jih ne da preveriti, tudi ne morejo prepričati. Da pa dejansko Matjaž Bizjak in Franc Gorše nista bila lastnika tega premoženja po mojem izhaja tudi iz dejstva, da je Matjaž Bizjak plačeval najemnino za to, za uporabo te nepremičnine, kar je seveda po mojem skregano z logiko, da nekdo za lastno premoženje plačuje najemnino. Ne glede na to, je tudi dejstvo, da je Gorše ni vlagal samo takrat kadar je kaj malega manjkalo, vlagal je ves čas in to visoke zneske v letu od 2007 do 2011, kot je že prej sodnik povedal, več kot 700.000,00 Eur. To je obdobje, ko se je pač tudi potem, kar je povedal Matjaž Bizjak gradila in obnavljala obravnavana nepremičnina. Torej avtomobili so, mogoče pozabila sem tudi to, seveda da je Matjaž Bizjak si dal, zapisal tudi zastavno pravico, kar je po mojem še en način poskusa preprečitve odvzema tega premoženja in nič drugega. Kar se tiče poslovnih prostorov naj sodišče pač presodi ali gre to dejansko za premoženje Braneta Goršeta ali ne, nedvomno pa so njegova last vozila, zaradi česar menim, da je potrebno to premoženje odvzeti, torej Finis d.o.o. z nepremičnino Branetu, Francu

Goršetu in Matjažu Bizjaku v vrednosti, ki je navedena v knjigovodskih izkazih, se pravi v vrednosti 114.000 plus 541.000, potrebno je odvzeti vozila v vrednosti 176.000,00 Eur, izbrisati iz zemljiške knjige dolg, izbrisati zastavno pravico Matjaža Bizjaka in razliko do ugotovljene vrednosti pridobljene premoženjske koristi naložiti v plačilo Branetu Goršetu. Sodišču seveda zaradi tega tudi predlagam, da podaljša zavarovanje za odvzem premoženjske koristi v skupnem znesku 2.252.201,52 Eur s podaljšanjem zavarovanja s prepovedmi kot so bila odrejena in podaljševana že do sedaj, torej na nepremičninah na Hrvaškem, družbi Finis, na avtomobilih in poslovnih prostorih, ker kot sem že predhodno obrazložila menim, da obstaja nevarnost, da bi v tem času pač obtoženi še nadalje poskušal preprečevati odvzem te premoženjske koristi. Prav tako pa sodišču predlagam, da podaljša obtoženemu pripor iz enakih pripornih razlogov kot do sedaj. Že v predlogu za odreditev pripora sem navajala razloge, sodišče jih je že večkrat ugotovilo s sklepi o podaljšanju, dejstvo je, da predlagam visoko zaporno kazen, da ima obtoženi nedvomno po mojem interes in tudi možnost, da se izogne pravnomočnemu končanju tega postopka z odpotovanjem v tujino. Še vedno ne vemo kam je pravzaprav šel denar, potem ko je prišel v Avstrijo, zaradi česar menim, da bi obtoženi nedvomno odšel iz države in se poskušal izogniti prestajanju morebitne pravnomočne dolgoletne zaporne kazni. Prav tako pa menim, da glede na način, kakor izvršitev kaznivih dejanj, kakor se mu očita glede na dolgotrajno izvrševanje, glede na najmanj, torej dva kazenska postopka, ki oba, pri čemer očitki pomenijo zlorabljanje zaupanja, ki v poslovnih (12.10.32-nerazumljivo) pač, razmerjih, do neke mere vendarle je potrebno, menim, da je še vedno podana nevarnost, da bi obtoženi na prostosti s kaznivimi dejanji ponavljal, še vedno je registriran kot odvetnik in kot tak, kot tak nastopa v poslovnih in drugih razmerjih, z razno raznimi strankami, pravnimi osebami in fizičnimi osebami, zaradi česar menim, da torej je ta nevarnost še vedno, v izogib ponavljanju pa se sklicujem na to, kar sem do sedaj v zvezi s pripornimi razlogi že navajala. Hvala.

Predsednik senata:

Dobro. Kaj naredimo 15 minut pauze?

Zadaj se slišijo glasovi odvetnikov: Ne, ne, zaradi nas ne.

Predsednik senata:

Boste nadaljevali? Dobro. Dajmo potem kar po vrsti. Kaj boste vi odvetnik Zakonjšek? Končno besedo bo podal zagovornik obt. Braneta Goršeta odv. Zakonjšek.

Odv. Emil Zakonjšek:

Spoštovano sodišče, končna beseda tožilke, me je razočarala. Ne zato seveda, ker bi pričakoval, da bo tožilka umaknila obtožbo, ampak zato, ker gre za skrajno resen postopek. Končno je obtoženec v priporu že več kot eno leto. Tudi glede na predlagane kazni, bi pričakovali, da bo tožilstvo podrobno analiziralo zadevo, ne podrobno ocenjevalo in ponavljalo dokaze izvedene, ampak se predvsem opredelilo do številnih pravnih vprašanj, ki so odprta in nerešena, ki jih obramba ni prikrivala, ampak so znana že od vsega začetka postopka. Tožilstvo se je najbolj potrudilo pri čisto postranski stvari, torej odvzemu premoženja, tu je tožilstvo, tu je kolegica podrobno elaborirala zadevo, kot da je že vse jasno kako bo zadeva zaključena, v bistvu se je sklicevala na obtožbo, kot da obramba že med postopkom ni opozarjala na številne predvsem pravne, pa tudi dejanska vprašanja. Končno pa se je tudi dejansko stanje na sami glavni obravnavi le nekoliko spremenilo. Posebej pa me je presenetilo eno stališče tožilke, ko je dejala, a ne, da je s tega postopka ugotovila, da pravzaprav stečajni upravitelji vodijo sodišče. To je tako, kot bi v postopku kaznjenem trdili, da pravzaprav sodnik samo nekaj potrjuje, vodi ga pa kdo, upam da ne tožilstvo, niti ne odvetniki, a ne. Ker vlogo stečajnega upravitelja, v stečajnem postopku lahko delno primerjamo z vlogo strank v civilnem ali kazenskem postopku. Tudi mi dajemo neke predloge. Še glede končnega govora tožilke, a ne. Jaz sem pričakoval, da bo po tem obsežnem dokaznem postopku, danes je 16.

obravnavala, le nekoliko pregledala svojo obtožbo, jo spremenila in tako naprej, te spremembe so res nepomembne, a ne, ampak iz končnega govora pa lahko pridemo do zaključka, da očita povsem nekaj drugega v zvezi s tem, ravnanjem obtoženca, kot stečajnega upravitelja, ko je omenila tako v zvezi s prodajo pravne osebe kot v zvezi s prodajo terjatve, da je nekako zapeljal a ne, senat, ki mu je zaupal, to pa je povsem nekaj drugega, kar je navedeno v obtožbi in kar bom potem ko bom pač se opredeljeval do posameznih kaznivih dejanj še poskušal podrobneje obrazložiti. Obramba obt. Braneta Goršeta predlaga oprostitev. In sicer iz razlogov, ker dejanja, kot so opisana v obtožbi niso kazniva dejanja in ker ravnanja, ki se mu očitajo niso dokazana. Obtoženec je v tem postopku dal pisni zagovor, ki ga je podrobno obrazložil na prvem naroku in ga je dopolnjeval med dokaznim postopkom, tako da se je opredeljeval do vseh pomembnih dokazov, za takšno taktiko smo se odločili ravno zato, da bi pospešili postopek in zato da pač ne bi bilo potrebno v končni besedi vsakega posameznega dokaza, dokaza, ocenjevati in ponovno prikazovati. Tako da bom tudi jaz poskušal v tej svoji končni besedi povzeti glavne poudarke in predvsem na te pravna vprašanja, ki se pojavljajo in so nerešena in do katerih se seveda tožilstvo ni opredelilo. Najprej pa obramba vztraja pri tem, pri tem s čimer je začela na predobravnavnem naroku, da je kršena pravica obtožencu do sojenja pred nepristranim sodiščem. Razlogov ne bom ponavljal, sodnik, ki sprejme priznanje krivde pomočnika nujno izhaja iz predpostavke, da je storilec tudi kriv za kaznivo dejanje. To dejansko potrjuje tudi stališče tožilke, danes v končni besedi, ko se je kot na dokaz sklicevala na priznanje soobtoženih v tem kazenskem postopku. O tem še nekoliko kasneje, to seveda ni dokaz v, ki bi lahko bil podlaga za obsodbo drugega sostorilca ali pa v obravnavanem primeru storilca, če to prizna pomagač. Enako velja za pranje denarja, a ne, priznanje krivde za pranje denarja, sprejem priznanja krivde za pranje denarja, nujno pomeni, da se izhaja iz predpostavke, da je ta izvor denarja storjen s kaznivim dejanjem. Dodatno bi pa še eno okoliščino opozoril, kar kaže lahko, kaže na to, da se izhaja iz predpostavke krivde ne pa iz domneve nedolžnosti in sicer zavrnitev enega ključnih dokaznih predlogov a ne. Sicer dokaznega predloga, da se bi razčistilo vprašanje ali je šlo pri tej sporni parceli za javno dobro ali ni šlo a ne. Tožilstvo trdi, da je šlo, obramba je postavila tezo, ki je utemeljila podrobno, da ni šlo, razložila je da so bili kršeni materialni zakon, da je bil kršen, da so bili kršeni, kršen upravni postopek v tem postopku in seveda ključno za to kaznivo dejanje bi bilo to razčistiti s pribavo upravnega spisa iz občine in pa seveda z zaslišanjem uradnih oseb, ki so pri tem postopku sodelovali. Tako da, to nekako potrjuje oz. lahko ustvarja sum pristranosti, hkrati pa gre za kršitev pravice do obrambe, da se izvajajo dokazi v njeno korist. Poslovna goljufija je prvo kaznivo dejanje, ki se očita obtožencu in sicer po 228. čl. KZ, II. in I. odstavek. Gre za specialno kaznivo dejanje v odnosu do goljufije, klasične goljufije, določene v 211. čl. KZ. In bistvena predpostavka tega kaznivega dejanja, kar je bilo tudi že opozorjeno v do sedaj v zagovoru, je opravljanje gospodarske dejavnosti. Torej, to kaznivo dejanje se lahko stori zgolj v okviru gospodarske dejavnosti. Zato moramo ugotoviti ali je to kar je opravljal obdolženec in sicer ali je ta prodaja v okviru stečajnega postopka gospodarska dejavnost. Če bi pogledali zdaj določbo 99. čl. KZ, bi bilo verjetno mogoče sklepati, da bi šlo ravnanje obdolženca, lahko obravnavali kot gospodarsko dejavnost, a ne. Vendar je to določba KZ-1B, ki je bila vključena naknadno v KZ in velja od 15.5.2012 KZ-1, sprejet 2008 pa definicije gospodarske dejavnosti v teh splošnih izrazih ni imel. To je bilo naknadno, pač zakaj je bilo izpuščeno ne vem, ampak zgleda, da se je zdelo zakonodajalcu nepotrebno, nesporno pa je, da jo ni bilo. In seveda je treba v teh primerih uporabljati druge predpise, ki so tedaj določali kaj je gospodarska dejavnost, to je Zakon o gospodarskih družbah, 3. člen II. odstavek. Gospodarska dejavnost je pridobitna dejavnost, ki se opravlja na trgu zaradi pridobivanja dobička. Ker imamo specifično situacijo, da gre za stečajni postopek in se očita obdolžencu kazniva dejanja, ki naj bi jih storil kot stečajni upravitelj, je potrebno upoštevati tudi določbe Zakona o prisilni poravnavi stečajni likvidaciji, ki tudi določa kaj je gospodarska dejavnost in sicer opredeljuje v 133. pa do 136. členu kdaj pa gre za gospodarsko dejavnost, a ne. To je nujno dokončanje poslov, nadaljnje proizvodnje in nadaljevanje tekočih poslov. Takrat ko se ti posli izvajajo, pa gre za gospodarsko dejavnost in seveda lahko stečajni upravitelj odgovarja tudi za ravnanja, ki so povezana z gospodarsko dejavnostjo. Vendar to mora

biti posebej odločeno in sicer mora stečajni senat odločati, da se ti posli opravljajo. V konkretnem primeru tega ni bilo. Imamo tudi, opozoril bi na odločbo Vrhovnega sodišča I Ips 253/98, ki sicer pravi, da stečajni upravitelj lahko odgovarja za kazniva dejanja povezana z gospodarstvom, vendar če gre za posle pod posebnimi pogoji, ki jih določa stečajni zakon. Torej v obravnavanem primeru, na katerega se nanaša ta odločba je šlo za dajanje nepremičnine v najem. To seveda je gospodarski posel. Iz te odločbe se lahko sklepa, da ostalo, kar se izven teh določb stečajnega zakona dela, ni gospodarski posel. In sklenitev pogodbe o prodaji pravne osebe, ki jo podpiše stečajni upravitelj, nikakor ni neki posel gospodarske dejavnosti, je neki akt, je zaključek celega postopka, ki ga vodi sodišče in je določen v stečajnem zakonu. Kako je izpeljan je določeno v 146. členu stečajnega zakona, uporablja se enostaven izraz, a ne in tudi to vprašanje je bilo večkrat izpostavljeno v dokaznem postopku, a ne, kaj pomeni prodaja pravne osebe? Prodaja pravne osebe ne pomeni, da kupec pridobi lastnino, ampak postane lastnik pravne osebe. Lastnina še vedno ostane pri pravni osebi. Pri tem bi opozoril na odločbo Višjega sodišča v Kopru, to je Cp 408/96, kjer je jasno določeno a ne, da z nakupom pravne osebe kupec ne postane lastnik premoženja pravne osebe. O tem ne bom več podrobno razpravljal, ker je to obtoženec vsakič, ko smo pregledovali dokumentacijo ali stečajnega spisa ali druge dokumente, pojasnil kako je ta postopek potekal in komentiral in potem, to vse potrjeno z dokumenti, ki smo jih lahko pogledali v stečajnem spisu. Tudi stečajna sodnica, ki je bila zaslišana ni dejala, niti da je bila kaj zapeljana ali da bi karkoli bilo v zvezi s tem stečajnim postopkom narobe, končno tudi tožilstvo ne trdi, da je postopek bil izpeljan v nasprotju z zakonom. Še nekaj bi opozoril, a ne. S stečajnim zakonom, a ne. Te trditve jaz nisem zasledil pri tožilstvu, da so bile kršene kakšne določbe stečajnega zakona. Zdaj gre za očitek, kot sem rekel poslovne goljufije, a ne, ki jo je treba ločiti od splošne goljufije. In sicer določa poslovna goljufija delom tega kaznivega dejanja, da je pri izvajanju pogodbe ali posla preslepil partnerja na dva načina z prikazovanjem, da bodo obveznosti izpolnjene oz. s prikrivanjem, da ne bodo izpolnjene in sebi ali drugim zaradi delne ali celotne neizpolnitve pridobil pač protipravno premoženjsko korist ali pa povzročil škodo. Torej, opis kaznivega dejanja po obtožbi, torej dejansko stanje ne vsebuje teh elementov abstraktnih elementov, kaznivega dejanja po čl. 228 KZ, a ne. Prav gotovo ni mogoče kot posel, a ne, šteti prodajo pravne osebe stečajnega dolžnika v stečajnem postopku. Končno je bilo to opravljeno v skladu z zakonom in tudi RB Nekretnine je postal lastnik stečajnega dolžnika, saj je opisan in s tem vpisan kot lastnik v register. Torej, že iz tega razloga, iz razloga elementov kaznivega dejanja poslovne goljufije, a ne, ni mogoče očitati obtožencu, da bi karkoli prikrival, a ne, da bi prikrival, da obveznosti ne bodo izpolnjene, tako kot se zahteva po določbi 228. člena KZ. To ni neko nepomembno prezapletanje prava, ampak mislim, da je zelo pomembna okoliščina. Ker glede na svoje pristojnosti in obveznosti v okviru stečajnega postopka tega objektivno ni mogel, ni mogel storiti, a ne. Tako da, to je dodaten razlog, poleg tega, da ne gre za gospodarsko dejavnost, za kaj že, iz teh pravnih razlogov ne more odgovarjati za kaznivo dejanje, kot ga očita obtožba. Seveda pa ni nobenega dokaza, da bi kupcu ali njegovemu pooblaščenцу karkoli prikrival. Če omenim samo sodnico, ki je bila zaslišana, stečajna, Nada Škerjanc Milotič, je večkrat tako v preiskavi kot kasneje na obravnavi, enkrat še na izrecno vprašanje predsednika senata povedala, da po njenem mnenju ni bilo nič prikritega v tem postopku prodaje stečajnega, stečajnega dolžnika. Predvsem bi pa opozoril, kar čisto ni neposredno gledano, ampak je pa nekako nenavadno a ne, tudi ta način nakupa pravnega dolžnika je bil nekam čuden, a ne. Če uporabim izraz, ki ga je odvetnik Simoniti povedal, res se je kupovalo to, pa čeprav so za 4.100.000,00 pa še nekaj Eur, kot da je šlo za eno štruco kruha, a ne. To je potrdil Simoniti, potrdil je Kovačevič, a ne. Mudilo se je. Simoniti je celo opozarjal Kovačeviča, da rabi več časa, da bo pogledal stvari, ampak je rekel, ne, ne, vse je v redu a ne. Torej kaže na, se pravi zakaj, kot da bi nekako Kovačevič silil v nakup, čeprav je šlo za nakup pravne osebe, ki že sama po sebi ni enostavna zadeva, šlo je za različne predmete, za upravičenje in tako naprej, torej dejansko ni šlo, kot da bi šlo za nakup, ne vem, tudi ene nepremičnine, bi človek rabil več časa, da se to opravi. Pri tem je celo stečajni upravitelj nekako skrbel, da je šlo vse zakonito, a ne, zato ker na prvem naroku kupec, zadevo potem je ugotovil, da neki rok ni bil varovan, pa je bila še ena dražba razpisana in

kupil so takoj zadevo, čeprav so bili edini dražitelji oz. edini interesenti za nakup, verjetno bi lahko dosegli še nižjo ceno, a ne, če ne bi pristali na to, to ne vem. Pač to vzbuja neke čudne občutke, zakaj je prišlo do tega in kako se je potem vse seveda prav zaradi tega verjetno tudi zapletlo, a ne. Torej nikoli ni odv. Simoniti trdil, da ni imel dokumentacijo. To je končno potrdil tudi Kovačevič. Imel je vso dokumentacijo v zvezi z nakupom, imel je zemljiško knjižni izpisek, imel je ali kasneje ga je ugotovil, je imel potrdilo o namenski rabi. In tožilka vztrajno trdi a ne, to je javno dobro. Ne vem, ali je javno dobro takrat bilo, ali ni bilo javno dobro, tako tudi izgleda, da vsaj v tej fazi ne bomo mogli razčistiti, kar bi razčistili lahko samo z vpogledom dokumentacije upravne in pa zaslišanih oseb, ampak dejstvo je, da je v zemljiško knjižnem izpisku pisalo, za to nepremičnino, torej 804 k.o. Bertoki, družbena lastnina v splošni rabi in v uporabi Hidro Koper PO Koper. To je pooblaščenec kupca vedel. To je popolnoma nesporno. Moram reči, pa da me je presenetilo pa to, da je zaslišan na glavni obravnavi povedal še več, a ne. Ne da je poznal to dokumentacijo, ampak rekel je, jaz sem vedel, da je to javno dobro. Zdaj pa mi prosim nekdo naj razloži, ali kako je mogoče razložiti, da nekdo, ki ve, da je to javno dobro, ga spraviš v zmoto, da je to javno dobro. Da misli, da ni javno dobro. To je povedal, moram reči, sem to natančno bral 14.1.2014, ko je bil na obravnavi. Potem je seveda začel govoriti, da je, ja, da je sklepal, da ne bo javno dobro, predvsem, če natančno pregledati zaslišanje v preiskavi in na glavni obravnavi, vidite, da sta se oba Kovačevič in pa pooblaščenec odv. Simonič sklicevala, ja, saj smo se zanašali na sodišče, bo že nekaj v redu. Torej, nekako, to je sam s seboj v nasprotju, ni vedel, da je javno dobro, če bi vedel, ne bi pristal na takšno pogodbo, hkrati pa je vedel, da je javno dobro. Nekoga, saj pravim, ki je vedel vse podatke, ne moreš z ničemer spraviti v zmoto. Seveda odv. Simonič ni neuka stranka, a ne, ki bi slepo verjela ali sodišču, ne, odvetniki tudi sodišču ne verjamemo, ne. Ampak se tudi pritožujemo zoper njihove odločitve, še manj pa stečajnim upraviteljem, a ne. To je strokovnjak, od njega se zahteva neka večja stopnja skrbnosti, a ne. In torej, če je vedel, da je to javno dobro, potem je šel v zavestni rizik, ampak potem svoje, bom rekel, premajhne pazljivosti, da ne bom grob in žaljiv, a ne, ne more reševati tako, da obtožuje zdaj obtoženca storitve kaznivega dejanja. Še enkrat bi opozoril na izpoved stečajne sodnice, ta je prvič povedala, da se ji to, da je vedela kaj je zapisano v tej, v zemljiški knjigi, kaj se prodaja, torej ni res, a ne, da bi jo stečajni upravitelj kaj posebej zapeljeval in še dodatno, kasneje a ne, tudi, da to dejstvo, da se je poskušala vpisati lastnina in da je bila zavrnjena ne zato, da je zavrnjeno, da je to javno dobro, ampak ker bi bilo treba pridobiti še potrdilo, da občine, da je izključena iz javnega dobra, ni štela za neko pomembno pravno dejstvo, ki bi kakorkoli vplivalo na potek obravnave. To je povedala na izrecno vprašanje predsednika senata. Da nakup pravne osebe ni nekaj tako enostavnega, a ne, in da potegne za samo določene rizike, kar bi se moral zavedati pooblaščenec, ki je bil odvetnik, potrjuje tudi dejstvo, kar sta, kar je povedal najprej Kovačevič na glavni obravnavi, da je sporna še ena nepremičnina iz tega nakupa, a ne. In to ni neka malenkost, ampak gre za 5.000 m², to je Simoniti potrdil, je rekel, res je, tukaj pa nas država Slovenija toži, da je treba to izključiti, in to gre za vrednost enega pa pol milijona. Zdaj ali so tudi tukaj bili zavedeni in zapeljani, očitno ne, ker tega zaenkrat še ne trdijo, a ne, ampak to potrjuje, da če kupuješ pravno osebo moraš dodatno biti pozoren in skrben in preveriti vse podatke, ki so ti bili na razpolago in vsi podatki so bili na razpolago. Da je temu tako potrjuje tudi sodba, ki smo jo danes prebrali. To je pravnomočna sodba sodišča v odškodninski zadevi, ki popolnoma v celoti potrjuje stališče obrambe v tem postopku, da ni šlo za nobeno zapeljevanje, da ni šlo za goljufijo, da ni šlo za niti poslovno goljufijo, da ni šlo tudi za kakršnokoli drugo kaznivo dejanje, a ne. Posebej je opozorjeno, da ne samo nakup pravne osebe je rizičen posel, zapleten, in ga je treba posebno skrbno, če gre za javno dražbo je pa še dodaten rizik, ker ni potem več ugovorov in napak in to je, domnevam da je, a ne oz. bi moral pooblaščenec vedeti, tako da se zdaj ne more sklicevati na neko neznanje in da je bil zapeljan. Če grem čisto na kratko po teh očitkih po obtožbi, torej trditev, da je javno dobro. To je trditev tožilstva in pa Simoniti, ki je pa že takrat vedel, ko je kupoval, da je javno dobro. Če je to javno dobro bilo, mi ni jasno, zakaj je občina potem leta 2010 v upravnem postopku izdala odločbo, kjer je točno navedla, katere parcele iz tega so javno dobro. Če bi bilo vsem jasno, da je to javno dobro, potem bi kot tako bilo vpisano v zemljiški knjigi in ne bi

bilo potrebno izdati, izpeljati še posebnega postopka. Seveda bi to ali sploh je lahko javno dobro, a ne, kot trdi tožilstvo in se očita obtožencu, kot torej izhodišče vseh očitkov naprej, lahko razčistili, če bi izvajali dokaze, ki jih je obramba predlagala, pa jih žal nismo. Zakaj to zdaj je javno dobro, a ne? Zakaj? Zato, ker tisti, ki bi se lahko uprl temu, oz. začel postopke, ni reagiral. To so pa, to je pa lastnik, oz. Hidro kot takšen. Zakaj niso izpeljali postopka? Zakaj niso izpodbijali odločbo, to tudi pooblaščenec odv. Simoniti ni znal pojasniti. Ne moremo pa zdaj neaktivnosti, pa neskrbnega, še spet da ne rečem kaj hujšega, ravnanja, a ne, reševati tako, da obremenjuješ drugega za kaznivo dejanje. Potem naslednji očitek. Prikazoval, da je sprožil vse postopke za vpis lastninske pravice na Hidro. O tem ne morem nič reči, a ne, zato ker tudi Simoniti tega ni rekel, in vsem dokazom v postopku ni nekoga, ki bi trdil ali potrdil to, da je, ne vem Simoniti očita a ne, to, obtoženec trdil. Tega Simoniti ni nikoli rekel. Da ne poseduje listin na podlagi katerih je bil status javnega dobrega ukinjen. Zanimarimo to, da javno dobro ni bilo ukinjeno s to odločbo, a ne, ki jo omenja tožilstvo. Tudi jaz moram reči, nimam zapisnika odv. Simonitija iz preiskave, ampak iz teh zapisnikov iz glavne obravnave, jaz nisem našel, da bi on trdil, da mu je zatrjeval a ne, oz. ni povedal, da bi on spraševal o tem, pa bi mu obtoženi Gorše zanikal, ne povedal, da tega nima. To je tudi dodano, tako da je bolj ne, dramatično, zadeva a ne. Prikazoval, da so zemljišča čista, to smo razčistili, ne bo pojav, ja, to je napisano tudi v e-mailu. Zemljišča so čista, vendar se to iz tistih e-mailov in redosleda teh e-mailov, ki sta si jih zamenjevala obtoženec in Simoniti jasno, da gre za to, za hipoteke. Tukaj pa je dolžnost in aktivnost stečajnega upravitelja a ne, da je izbrisal hipoteke, ki so bile na teh nepremičninah. V teh e-mailih ni ničesar o javnem dobru. Ničesar. To je, to je pač stališče tožilstva, zdaj pa spet imamo pravno vprašanje, a ne. Ni sprožil postopkov, ni povedal, da ne poseduje listine, čeprav to ni res, ampak pustimo ta očitek kot abstraktno a ne. Ali je imel dolžnostno ravnanje to storiti, samo če je imel dolžnostno ravnanje to storiti, pa tega ni storil, potem bi lahko začeli razpravljati o odgovornosti, ampak tega ni imel a ne, niti se tega od njega ne zahteva. Od njega se kot stečajnega upravitelja zahteva to, da skrbi, da se stečajni postopek čim hitreje opravi, da se iztrže čim več premoženja, vse pomembne odločitve pa nadzira in potrjuje senat, v soglasju z upniškim odborom. Kot sem že prej rekel a ne, še enkrat ponavljam, sodnica je rekla, to dejstvo, da se je zahteval vpis, pa da je bilo potem to zavrnjeno in da je umaknil potem, da je to, ona ni štela, je rekla, za pri prodaji za pravno relevantna, relevantno dejstvo. Zakaj, zakaj pa je umaknil a ne, ta, je pa pojasnil tudi na obravnavi večkrat, a ne. Zato, ker seveda v tistem roku, ki ga je sodišče določilo, to ni bila odločba, da je to javno dobro, to je bila odločba, ki je zahtevala samo da se pridobi potrdilo občine. V tako kratkem času ne bi mogel pridobiti potrdila, če bi občina zavrnila potrdilo, potem bi bilo treba sprožiti postopek, a ne, to pa seveda ni v smislu čim hitrejšega in čim bolj ekonomičnega in racionalnega zaključka stečajnega postopka. Drugo kaznivo dejanje a ne, je očitek zlorabe uradnega položaja in uradnih pravic, torej nadaljevano kaznivo dejanje. To kaznivo dejanje lahko stori samo uradna oseba. Tudi na to je obramba opozarjala od vsega začetka in tudi do tega se pač tožilstvo ni nič opredelilo. Stečajni upravitelj ni uradna oseba. In sklicevanje sedanje na, tožilstva na 12. člen je nekorektno, kaj pravi 12. člen Zakona o prisilni poravnavi stečajne likvidacije, pravi drugi odstavek „z odredbo se izda uradni osebi ali organom, ki opravlja stečajni postopek nalog za izvršitev posameznih dejanj“. Seveda tudi kakšne uradne osebe v stečaju sodelujejo. Končno je treba stečaj vpisati in tako naprej, pa verjetno še kakšna druga uradna dejanja so. Kdo so pa organi, a ne, organi, je pa določeno v 72. členu. Organi stečajnega postopka so pa stečajni senat, stečajni upravitelj in upniški odbor. Nič ni potem, v tem zakonu ni iz ničesar mogoče sklepati, da gre za uradno osebo. Kaj je uradno dejanje? Uradno dejanje je oblastna odločitev. In izvajanje javnih pooblastil a ne. Odločanje v okviru državnih organov, lokalne skupnosti, organov z javnimi pooblastili. Imamo neštete številne odločbe o tem, da, iz katerih lahko zaključimo, da stečajni upravitelj ni uradna oseba a ne, imamo odločbe, ki se nanašajo sicer na direktorje zavodov, na učitelje, ampak iz teh odločb je jasno razvidno, da so lahko v določenih primerih tudi te osebe uradne osebe, vendar takrat, ko izvršujejo javna pooblastila. Takšno stališče je že zavzelo tudi sodišče in sicer v tej zadevi, kjer se sodi obtožencu v Ljubljani in v tej zadevi so povzete tudi te odločbe, ki jih ne bom posebej citiral a ne. Da stečajni upravitelj ni uradna oseba, ker ne izpolnjuje

oblastne funkcije. Nobena od nalog, tako piše, citiram, „nobena od nalog, ki jih opravlja stečajni upravitelj v okviru stečajnega postopka po oceni senata ne sodi pod naloge, ki bi jih bilo mogoče opredeliti kot naloge oblastne narave“. Zaradi takšnega stališča je po mojem mnenju, povsem pravilno, je šlo seveda sodišče v ljubljanskem primeru na povsem drugo kvalifikacijo, ki je pa tudi napačna, iz drugih razlogov, a ne. Zadeva seveda še ni rešena pred sodiščem, ni pravnomočna, še zaključena. Končno pa tudi iz te obtožbe izhaja, da se tožilstvo ne more odločiti a ne. V, pri prodaji pravni osebe je stečajni upravitelj, obtoženec, gospodarstvenik a ne. Ni uradna oseba. Pri prodaji terjatve Toncity, ki gre ravno tako za prodajo, je pa, naenkrat postane uradna oseba. To sem hotel reči od začetka, to me pa dejansko, vsaj kot pravnika razočara, dajmo razčistiti to vprašanje, to bi pač tožilstvo moralo razčistiti, to vprašanje in zavzeti stališče, takšno ali drugačno, lahko imam jaz napačno stališče, samo bi pričakoval, da v tako pomembni zadevi, se te stvari razčistijo, pa se ne, kot da je to neka nepomembna zadeva, a ne. Se opravičujem, malo me je zaneslo, a ne. Torej, grem na hitro zoper, za prva, očitek pod točko A, to je prodaja terjatve Tonicitya. Kakšno uradno dejanje pa je prodaja terjatve oziroma podpis pogodbe, s katero, za takšno pogodbo se je skrival upniški odbor in sodišče. Tožilstvo bi lahko postavilo tezo, da ne vem, da je stečajni upravitelj zapeljal sodišče, upniški odbor in tako naprej, ampak ne, sama prodaja, kakšno uradno dejanje je ta prodaja? Zato je to jasno, da ne more biti storilec tega dejanja. Predvsem pa, prvič pa je, a ne, zadeva zastarala, pregon je zastaral, sklicujem se na pritožbo z dne 15.4.2013, kjer je obramba navedla zakaj je prišlo do zastaranja, mislim, da sodišče bo moglo se opredeliti do tega oz. se bo moralo opredeliti zakaj je stališče senata napačno, a ne. In sicer iz dveh razlogov, da je zavrnjena pritožba a ne. Iz prvega razloga, kot češ, da je zahteva tožilstva z dne 16.7.2008 pretrgala zastaranje. Ja, takrat je bila res vložena zahteva tožilstva, ampak v zahtevi tožilstva ni omenjen obdolženec, a ne. V prilogi k nekemu poročilu policije je sicer omenjen obtoženec, ampak to ni akt, ki bi pretrgal zastaranje, ker v zahtevi tožilca ničesar ni o obtoženemu Branetu Goršetu. Drugo stališče pa je, da je pretrgano z drugim kaznivim dejanjem. Tudi to stališče ni pravilno, zato ker res je obtoženec v postopku za več kaznivih dejanj, vendar zastaranje pretrga le tisto kaznivo dejanje, ki je ugotovljeno s pravnomočno sodbo, to je pa tudi stališče že sodne prakse, sodba Višjega sodišča v Mariboru, Kp 213/97, torej že precej stara. Jaz podrobno o tej zadevi ne bom več govoril, ker je, tukaj je obtoženec vsak dokument, ki se je nanašal že med samim dokaznim postopkom utemeljeval in pojasnjeval a ne, ni šlo za prednostno terjatev, kar trdi tožilstvo a ne. Terjatev je bila priznana v prisilni poravnavi, izterjana bi bila, začela bi se lahko izterjevati šele 1.6.2008 a ne. Takrat Tonicity ti dve nepremičnini ni imel več, hipoteka ni bila veljavna, za cenitev to sploh ni pomembno kaj je mislil, kaj ni mislil, ampak seveda tudi to ni res, kar je tožilka rekla, da ni imel nobene podlage in da se ne spomni kdo mu je rekel, točno se spomni kdo mu je rekel, rekel mu je cenilec Alojz Boh iz Ljubljane, kakšna je vrednost, predlagali smo ga kot za zaslišanje kot priče, tožilstvo je pa zavrnilo ta dokaz, a ne. Ta dejstva, vsa pomembna, glede izvršilnega postopka in kdaj in kako bi se lahko izvršil in ali je bil zavarovan s hipoteko, je potrdila stečajna sodnica, ko je bila zaslišana na obravnavi a ne. Torej glede tega se mi pa dejansko zdi nenavadno, da tožilstvo pri tem pregonu vztraja, ker ne gre za noben dvom ali pa različno razlago, ampak dejstva, ki so objektivno potrjena, potrjena v spisih, sodnih spisih in potrjena tudi z izjavo sodnice, ki je bila zaslišana kot priča. V nadaljevanju se po točkah, b, c in d, b, c, d in e, a ne, očita tudi zloraba položaja ali pravic. Moram reči, da sem v težki situaciji. Gre tako za dokaj nejasen, nedopolnjen, zapleten opis, da se je težko logično do njega opredeliti. Kako je s temi ravnanji, ki so opisani pod temi točkami a ne, izrabil svoj uradni položaj, prestopil meje uradnih pravic, ne opravil uradne dolžnosti, ne izhaja iz tega a ne, tudi si ni mogoče zamisliti, a ne. Načelo zakonitosti pomeni ne samo da morajo biti kazniva dejanja jasna in nedvoumna, ampak morajo biti tudi konkretne obtožbe, seveda še bolj sodbe, natančne, jasne in nedvoumne in da ne dopuščajo različnih razlag. Gremo po točkah. Točka B. Decembra 2006 naj bi se dogovoril s Stajko Skrbinšek, da bo ta preko Polone Kuhar, da bo zagotovil denar, da bo ta preko Polone Kuhar zanj kupovala terjatve za najmanj 1.000.000,00 Eur. Ta en milijon mi sploh ni jasen, kam to spada? Kaj je ta milijon zraven, ne vem. Tudi obtoženci, tudi obdolžitev obtoženca, ki je obsežnejša, to ni, tako jasna, a ne. To je, bom rekel, neka vrste

prostega opisa pripravljanih dejanj, dogovora s Stajko Skrbinšek, da bosta izvršila kaznivo dejanje preko Kuharjeve. Torej, kako se opredeliti do tega, ne vem, dejstvo je pa, da seveda, o tem ni nobenega dokaza. Ker tožilstvo je na napačnem stališču. Priznanje v kazenskem postopku ne pomeni avtomatično, da to pomeni tudi obremenitev za ostale udeležence v postopku. O tem je ta inštitut priznanja krivde, je relativno nov, a ne, ampak imamo k sreči, kolega je dobil to sodbo, že sodna praksa, in sicer prakso Višjega sodišča v Ljubljani III Kp 7474/2013, kjer je jasno navedeno, da priznanje, ne vem ali je bil sosterilec ali pomočnik, to ne vem, ne pomeni dokaz, ki bi ga sodišče lahko uporabljalo. Kot dokaz mora sodišče ocenjevati izpoved Stajke Skrbinšek in Polone Kuhar na obravnavi. Mislim, da, jaz sem bral samo zapisnike, ker nisem bil navzoč, ampak iz tistega kar se prebere, se vidi, da sta bili zelo prepričljivi v pojasnjevanju zakaj sta priznali krivdo, ne zato, ker sta storili kaznivo dejanje, ampak ker sta si iz zelo osebnih in zasebnih razlogov hoteli izogniti temu kazenskemu postopku. Nobena pa ni potrdila tega, kar trdi tožilstvo a ne, da sta sodelovali pri nekem nezakonitem nakupu terjatev. Pod točko C a ne, je navedeno, da je v bistvu obtoženec kupoval terjatve, poleg tega pa naj bi tudi zavajal kupce, lastnike, teh terjatev, a ne, prodajalce, da so prodajali terjatve po nižji ceni. Tudi tukaj, saj pravim, kakšno uradno dejanje je to, tudi če je bilo vse to res, kar piše tožilstvo. Torej neke vrste goljufija bi lahko bila, a ne, če se bi res ti prodajalci spravljal v zmoto in bi prodali po nižji ceni, kot je bila dejansko vrednost tega premoženja. Ampak postavimo si drugačno vprašanje, a ne, ali je nakup terjatev, ki jih opravi stečajni upravitelj sploh neko kaznivo dejanje? Kakšne so posledice določene v stečajnem zakonu? Da mora prenehati opravljati funkcijo stečajnega upravitelja. O tem kasneje, pri tisti nagradi, še par besed. Ampak natančno sem bral tudi zaslišanja teh prodajalcev, ali pa predstavnikov prodajalcev terjatev, moram reči, da nihče od njih praktično ni prišel v stik, razen lahko da se motim, mogoče še kakšen več, dva sta bila, ki sta sploh kontaktirala z obtožencem, tako da trditi, da so bili spravljeni v zmoto, da so pod ceno, za 15 odstotkov prodajali, zato ker bi jih Gorše zapeljeval, je povsem neutemeljeno. Podatke, ki jih je dajal, meni se zdi dve, so pa podatki, ki so bili znani takrat, to je bilo v 2007 a ne. Tudi ta podatek a ne, da je njegov zli namen, je razviden iz tega, da je začel z nakupom 2006 do 2007, zato ker je vedel, da bo 2008 prodana pravna oseba. To je absurda trditev. Kot sem rekel že pri izplačilu nagrade, a ne. Kako je lahko predlog, da se izplača nagrada, lahko uradno dejanje, to tudi meni ni jasno. To je tako, kot bi rekel, predlagamo, da se nam odmerijo stroški, je to že uradno dejanje, torej predlog za izplačilo nagrade in končno tudi potem izplačilo ni nobeno oblastno ravnanje stečajnega upravitelja. Nagrado je prijavil, nagrado je sodišče odmerilo v skladu s predpisi, stečajna sodnica, ki je bila zaslišana ni nič omenila, da je bila kaj spravljen v zmoto ali pa da je ta nagrada neupravičena, ker je tudi to delo opravil. Izplačilo za delo, ki ni bilo opravljeno je lahko civilni delikt, lahko je pod določenimi pogoji tudi kakšno kaznivo dejanje, ne pa za delo, ki je bilo opravljeno. Obtoženec je svojo funkcijo opravil, to je bilo razvidno iz stečajnega spisa, zato je tudi upravičen do nagrade. Ja, potem pa točka E. Točka E pa omenja to zavajanje upniškega odbora in stečajnega senata. Kaj ta opis dela v tem delu, torej kaznivega dejanja, ki se nanaša na domnevno zlorabo uradnega položaja, jaz si težko predstavljam. Nekako po opisu bi spadalo bolj k prvemu kaznivemu dejanju te poslovne goljufije. Kako naj bi preslepil, to je trditev tožilstva, ki je danes tudi ga potrdilo v končnem govoru, da je preslepil stečajni senat in pa upniški odbor, tožilstvo ne pove, in tega tudi sodnica ni povedala a ne. Ja, no samo še to, da zaključim jaz, a ne. V zmoto naj bi spravljal stečajni senat, da mu ni povedal za tisto odločbo sodišča z dne 23.5.2007. To je, tožilstvo piše po odločbi, to ni nobena odločba, to je bil poziv, da pri vpisu v zemljiško knjigo predloži potrdilo Mestne občine, da ne gre za javno dobro. Torej, to ni bila odločba, iz katere, kot sem že rekel, bi bilo razvidno, da to je javno dobro. Sodnica pa je tudi povedala, da to ni kaj dosti imelo vpliva na, ni imelo nobenega pravnega ne dejanskega vpliva na samo prodajo pravne osebe. Obtoženec pa je sam že takrat, pa že v zagovoru in kasneje, ko so se te dokumenti v zvezi s tem, s to odločbo obravnavali, pojasnil, logično, zakaj je seveda tisti predlog za vpis v tistem trenutku umaknil. In to je bilo povsem racionalno ravnanje iz vidika stanja, v katerem je bil v tistem trenutku stečajni postopek. Toliko sem jaz mislil povedati, pa da ne bom, bo pa kolega glede zadnjega dejanja.

Predsednik senata:

Dobro, bomo naredili pavzo.

Odv. Mitja Jelenič Novak:

Ne ni treba, ker ne bom jaz, ker ne bom tako dolg, niti ni potrebno, glede zadnjega dejanja, tako da bom jaz 10, 15 minut. In tako da mislim, da je prav, da zaključimo vsaj naš del. Torej, predpostavka, temeljna predpostavka za to, da bi bilo mogoče obtoženca obsoditi za kaznivo dejanje pranja denarja, je seveda ta, da je podano kaznivo dejanje, iz katerega naj bi izviral tako imenovani umazan denar. Odv. Zakonjšek je že podrobno pojasnil zakaj obramba meni, da obtoženemu Branetu Goršetu dejanja, iz katerih naj bi domnevno izviral umazani denar, niso bila dokazana, bodisi da sploh ne gre za kaznivo dejanje, ker opis dejanja že v obtožbi, kot taki ne vsebuje zakonskih znakov kaznivih dejanj, zaradi tega o tem ne bom preveč govoril, ampak tudi v primeru, če bi dejansko obtoženi storil kazniva dejanja, ki se mu očitajo pod točko I, očitek o pranju denarja ni utemeljen. Bom pojasnil iz kakšnih razlogov. Deloma gre za čisto formalne razloge, deloma gre pa za vsebinske razloge. Kar je seveda treba biti pozoren na to, kaj, katera dejanja tožilstvo pravzaprav očita kot tista, iz katerih naj bi izviral protipravno pridobljen denar oziroma denar, ki naj bi izviral iz kaznivega dejanja. Tožilstvo pravi, že v obtožbi in danes po spremembi, pravi, da gre za kazniva dejanja, ki so opisana pod I, pod rimska I, rimska I, 2/b in rimska I, 2/c. Ta dejanja kot so opisana v obtožbi, odv. Zakonjšek je že precej o tem povedal, pa vendarle a ne, nobeno od teh dejanj ni takšno, iz katerega bi izviral ta nezakonita premoženjska korist. Najprej poslovna goljufija po I/1, a ne, gre za dejanje, ki naj bi bilo storjeno 15.2.2008, a ne, pojmovno je nemogoče, da bi bila, da bi bilo pranje denarja posledica tega dejanja, zaradi tega, ker denarja sploh ni bilo, se pravi, vse terjatve, ki so bile kupljene so bile kupljene do konca leta 2007 a ne, tako da dejanje, ki je bilo storjeno 15.2.2008 sploh ne more biti v nikakršni povezavi, a ne, zaradi tega, ker da bi lahko denar opral, seveda ga najprej moraš imeti, a ne, in pred 15.2.2008 (13.09.55-nerazumljivo) pravna oseba tega denarja ni bilo, prej so bile pa terjatve kupovane iz denarja, tako pravi tožilstvo, Braneta Goršeta, tako da tudi v tem smislu to dejanje nima nikakršne, ne more imeti nikakršne zveze z očitkom pranja denarja. Kar zadeva očitek dejanje pod rimska I, 2/b, zlorabo uradnega položaja, kot je odv. Zakonjšek že povedal a ne, v tej točki sploh ni jasno, kakšno oziroma ni opisana sploh nobena izvršitvena oblika kaznivega dejanja zlorabe položaja, če pustimo ob strani vse ostalo, kar je povedal odv. Zakonjšek, skratka, sploh ni opisana izvršitvena oblika, so opisana morda neka pripravljalna dejanja, ampak dogovor s Stajko Skrbinšek, da bo zagotovil denar iz decembra 2006, spoštovani senat, zagotovo ni izvršitveno dejanje zlorabe uradnega položaja. Podobno velja za očitek pod I, 2/c, ravno tako ne, dejanje tožilstvo opisuje kot da je obtoženi Brane Gorše stečajni upnikom lažnivo prikazoval, da bodo poplačani v nekaj procentih priznanih terjatev, s čimer naj bi pridobil Ofis pravico do teh terjatev. Katero uradno dejanje, ki je tukaj nezakonito naj bi obt. Brane Gorše opravil, ni jasno, še več, tožilstvo pravzaprav sploh ne pove za kakšno izvršitveno obliko tega kaznivega dejanja gre, ali je izrabil položaj, ali je prestopil meje svojih pravic a ne, ker to so izvršitvene oblike kaznivega dejanja. Trditev, da je zlorabljal, a ne, v opisu dejanja ni zadostno in ne predstavlja ustreznega opisa dejanja v obtožbi. Toliko, kar se tiče teh dejanj. Podobno velja tudi za opis dejanja samega, se pravi očitek pranja denarja. Tožilstvo kot izvršitvene oblike, zdaj govorim res o formalnih stvareh, gospod predsednik a ne, izvršitveno obliko tožilstvo opredeljuje, če grem v obtožbi, če grem po obtožbi a ne, pravi, da je v imenu, da je, se pravi od začetka leta 2007 do 6.7.2007 Brane Gorše v imenu Ofis prenesel terjatve družbam BS Factor, Lafino in Finesto ,a ne. To, da bi Brane Gorše prenašal kakšne terjatve na te družbe, ni nobenega dokaza v spisu a ne. Vemo kako se prenašajo terjatve, terjatve se prenašajo s pogodbo, a ne, o prenosu terjatev. Te pogodbe so v spisu, a ne. Nazadnje smo si jih pogledali še enkrat, na zadnjem naroku, ko je predsednik senata pomotoma mislil, da niso noter navedeni podatki o računu a ne, pa smo ugotovili, da so ti podatki noter, a ne. Terjate se prenašajo s pogodbami in Brane Gorše ni nobene od teh terjatev prenesel, ni podpisan na nobeni pogodbi a ne, in tudi Kuharjeva nenazadnje, ki je bila zaslišana in ko je te terjatve odsvajala, je povedala, prepričljivo, kot pravi odv. Zakonjšek a ne, da v tistem kritičnem

času Braneta Goršeta sploh ni poznala. Ne, samo da ni od njega dobivala nikakršnih navodil in da ni bila več z njim v nobenem kontaktu, tudi poznala ga v tistem času ni. In druga, bom rekel izvršitvena oblika, če hočete a ne, ki jo tožilstvo očita v tem opisu je, da naj bi kot stečajni upravitelj a ne, na podlagi teh pogodb nakazoval družbam, kaj, BS Factor, potem, Lafino in Finesto, posamezne zneske a ne, tam od junija 2007 do julija 2010. Zdaj nakazilo denarnih sredstev s strani stečajnega upravitelja upnikom, ki so se izkazali z ustrežno dokumentacijo, da so novi upniki a ne, se pravi, da so pridobili terjatev s pogodbami o odstopu terjatev, ne morem reči, da ne vidim kakšno dejanje bi bilo to, ki bi pomenilo izvršitev zakonskih znakov pranja denarja. Zdaj, stečajni upravitelj, mislim, da gre v tem primeru za razpolaganje stečajnega upravitelja z denarnimi sredstvi, stečajne mase, iz katere je bil seveda stečajni upravitelj dolžan poplačevati upnike, ki so se kot upniki izkazali z ustreznimi dokazili in ta dokazila v spisu imamo. In s tem, ko je seveda obtoženi Brane Gorše izplačal ta denarna sredstva upnikom, ki so se izkazali z ustreznimi dokumenti kot novi upniki, seveda ni storil nikakršnega prikrivanja nezakonitega izvora denarja. Zdaj pa kar zadeva vsebino a ne. Seveda najprej je treba se vprašati kakšen je smisel inkriminacije kaznivega dejanja pranja denarja. Smisel inkriminacije je da storilec prikrije a ne, da premoženje oziroma denar izvira iz kaznivega dejanja. To je bistvo a ne, se pravi bistvo je prikrivanje, da denar izvira iz kaznivega dejanja a ne. In tak očitek bi seveda pričakovali tudi v delu, ki se nanaša na očitek o pranju denarja, vendar jaz sem pravzaprav na en način vesel te spremembe, ki jo je danes dalo tožilstvo v točki III, a ne, zaradi tega, ker je, če je bilo prej mogoče še malo nejasno iz tistega precej nelogičnega in nejasnega opisa kaznivega dejanja pod rimsko III, je zdaj popolnoma jasno a ne, iz tega opisa, ki ga je zdaj spremenilo tožilstvo a ne, da tožilstvo ne razume čisto dobro kaj pranje denarja je a ne, in da pravzaprav govori o nečem, kar pranje denarja pravzaprav sploh ni. Zakaj gre. Namreč tožilstvo v bistvu tudi danes tožilka v zaključnem govoru pravi, a ne, denar, ki je bil uporabljen za nakup terjatev v postopku Hidra je prihajal, mislim, da sem si prav zapomnil te njene besede, da je prihajal od Braneta Goršeta. O.K. Vzamemo da je denar prihajal od Braneta Goršeta. Ta trditev, vzamemo da je ta trditev točna, in da je dokazana. Da je Brane Gorše vedel, da se bo denar uporabil za nakup teh terjatev. Ampak še vedno pri tem ne gre za pranje denarja in sicer iz preprostega razloga zaradi tega, ker denar oziroma tožilstvo niti ne trdi, da bi bil denar, ki je bil uporabljen za nakup terjatev, gre za denarna sredstva, ki jih je Brane Gorše nakazal na račun Gagat, gre za zneska 250.000,00 Eur in 50.000,00 Eur. Tožilstvo niti ne trdi, da bi bil ta denar pridobljen s kaznivim dejanjem. To je bistvo a ne, se pravi, če bi tožilstvo dokazovalo in zatrjevalo in moram opozoriti, da v zahtevi za preiskavo je tožilstvo takšno trditev še imelo. Kasneje pa je opis spremenilo, ker je ugotovilo seveda, da denar, ki je bil uporabljen za nakup terjatev in za katere samo trdi, da je bil, da je Brane Gorše vedel, da se z njimi kupuje denar, ni bil pridobljen z nobenim kaznivim denarjem. 300.000,00 Eur, a ne, ki jih je Brane Gorše nakazal iz svojega računa je popolnoma zakonito pridobljen denar, mislim, da izvira iz prodaje ene nepremičnine a ne, ampak v to se pač v tem dokaznem postopku na glavni obravnavi nismo spuščali, ker tožilstvo tega ni niti trdilo. Seveda v primeru, če bi bilo, če bi bil ta denar a ne, teh 300.000,00 pridobljen s kaznivim dejanjem, potem bi seveda tožilstvo lahko trdilo, da je bil opran skozi transakcijo, ki se ji reče nakupi terjatev v stečajnem postopku in seveda legalizacija a ne, tega denarja skozi, te transakcije a ne. Ker pa tega ne trdi, tega očitka ne more naslavljati in zdaj v opisu dejanja to pravzaprav tožilstvo samo priznava a ne. Tožilstvo pravi a ne, da je, da so pravzaprav vsi obtoženci in obsojenci sodelovali pri prenašanju zneskov „posojil“ kot pravi, tožilstvo a ne, pri čemer naj bi s tem prikrivali stečajnega upravitelja Braneta Goršeta kot novega upnika stečajnega postopka. Ampak bistvo kaznivega dejanja pranja denarja ni v prikrivanju od kod, da se pravi, da denar prihaja od Braneta Goršeta, ampak je v prikrivanju, da izvira iz kaznivega dejanja. V tem primeru pa ne gre za takšno situacijo. Niti še enkrat rečem, tožilstvo tega niti ne trdi. Zaradi tega je ta očitek, a ne, ki se nanaša na pranje denarja popolnoma neutemeljen. Skratka, če še enkrat ponovim in s tem bom glede tega zaključil, ker se mi zdi, da je povedanega dovolj in da je, da so vse te stvari, ki sem jih povedal tudi senatu, dovolj prezentne, skratka, denar za nakup terjatev ni izviral iz kaznivega dejanja, niti tožilstvo tega ne trdi in tudi če bi dejansko, se pravi, tudi če bi dejansko obtoženi Brane

Gorše posodil Stajki Skrbinšek denar prav za nakup terjatev iz tega svojega stečaja in tudi če bi vedel, da se bodo terjatve odkupovale iz njegovega stečaja in da bo denar v resnici porabljen za tak namen, a ne, seveda te tudi, v tem primeru, ne bi moglo iti za kaznivo dejanje pranja denarja. Samo v primeru, če bi denar izviral iz, za nakup teh terjatev, se pravi da bi bil nezakonitega izvora, da bi izviral iz storjenega kaznivega dejanja, se pravi, da bi tistih 300.000,00 Eur, ki naj bi jih kot pravi tožilstvo Brane Gorše uporabil za nakup teh terjatev izviral iz kaznivega dejanja, potem bi bilo to kar tožilstvo opisuje, lahko pranje denarja, sicer pa ne. In dejstvo je pa tudi a ne, da so bile vse terjatve s strani Ofis kupljene v času od decembra 2006 do konca novembra 2007, kar pomeni, da niso mogle biti odkupljene z denarjem, ki je prišel iz prodaje pravne osebe na podlagi pogodbe z dne 15.2.2008. Se pravi, tudi v primeru, če bi eventuelno bilo podano kaznivo dejanje poslovne goljufije. Glede na navedeno menim, da je obtoženca tako kot je sicer odv. Zakonjšek že predlagal treba oprostiti tudi očitka kaznivega dejanja pranja denarja poleg seveda oprostitev vseh drugih očitanih kaznivih dejanj. Na kratko mogoče samo še glede predloga tožilstva za odvzem premoženjske koristi. Glede odvzema premoženjske koristi moram reči, da pravzaprav si ne znam tega dobro predstavljati. Premoženjska korist, ki je bila pridobljena z prodajo pravne osebe v stečajnem postopku je pripadala stečajni masi. Ne obt. Branetu Goršetu. Če tožilstvo ima tak zahtevek naj ga naslovi na državo ali stečajne upnike. Denar, ki je bil še enkrat rečem, pridobljen z prodajo, je šel v stečajno maso. Iz stečajne mase so bili poplačani upniki, tako da v resnici ne vidim kakršnekoli podlage za to, da bi bila premoženjska korist, ki jo je dobila stečajna masa odvzeta stečajnemu upravitelju Branetu Goršetu v tem postopku. To je absurd. Norost. Glede pripora mislim, da se je treba še izjasniti. Tožilstvo predlaga podaljšanje pripora po, do pravnomočnosti. Menim, da je predlog tožilstva za podaljšanje pripora neutemeljen. Mislim, da smo večkrat izpostavili razloge, zaradi katerih priporni razlogi, ki jih zatrjuje tožilstvo v tej zadevi, niso podani. Tako imenovana ponovitvena nevarnost, mislim, da je tako nerealno skonstruirana v tej zadevi, da moram reči, da pravzaprav težko najdem besede zakaj še vedno tožilstvo ves čas trdi, da obstaja ponovitvena nevarnost in zakaj sodišče v resnici temu ves čas pritrjuje. Brane Gorše ne more ponoviti kaznivih dejanj, ki se mu očitajo. Vsa kazniva dejanja se nanašajo zgolj tudi tista v Ljubljani, se nanašajo zgolj na opravljanje njegove funkcije kot stečajnega upravitelja. Stečajni upravitelj oz. Brane Gorše je kar se upraviteljstva tiče v suspenzu, že dlje časa. Funkcije ne more opravljati in zaradi tega dejanj, ki se mu očitajo tukaj in v Ljubljani ne more ponoviti. Če pa tožilstvo trdi, da lahko ponovi katerakoli druga dejanja iz področja gospodarske kriminalitete, je pa to, mislim, popolnoma nekonkretizirano, očitek. Če bi bilo temu tako, potem vsi poslovneži, ki so ali pa vsi, ki so v kazenskih postopkih zaradi kaznivih dejanj zoper gospodarstvo bi morali biti v priporu, ker se vsi lahko ukvarjajo na prostosti s poslovanje. In tak predlog tožilstva je popolnoma nekonkretiziran. Kar se tiče begosumnosti velja nekaj podobnega. Gospod sodnik, mislim, da je nerealno trditi, da lahko obt. Gorše kamorkoli pobegne. Ne bi rekel, da tožilstvo je predložilo danes namesto tistih izpiskov iz registra v BiH, za katere je obtoženi pojasnil, da gre za čisto zavajajoče podatke a ne, skonstruirane a ne, ne da bi tožilstvo preverilo še ostalih stvari, zakaj sploh je bil vpisan tam a ne, ampak da bi danes predložili dokaze, da je državljani Bosne in Hercegovine, pa da lahko pobegne tja in ga Bosna ne bo izročila, kam lahko obtoženi pobegne, pa da ga v okviru izročitve na zahtevo Slovenije ne bi izročili. Kam lahko pobegne? Zdaj okoliščina, da pa imajo vikend, na družinski vikend na Hrvaškem, pa mislim, da tudi ni okoliščina, na podlagi katere bi bilo lahko sklepati na begosumnost, ker potem je tri četrt Slovenije treba zapreti, ki imajo vikend na Hrvaškem a ne, zagotovo je med temi veliko obtožencev. Tako da moram reči, v tej zadevi sem mogoče od vsega še najbolj ogorčen nad tem, da je pripor, ki traja zoper obdolženca že več kot eno leto še vedno v veljavi. To se mi zdi nedopustno. Nedopustno je tudi s stališča enakosti pred zakonom. V podobnih položajih kot je obtoženi so obtoženci na prostosti. Že tekom tega postopka sem citiral znan primer iz Ljubljane poslovneža a ne, ki ne samo da ima premoženje v tujini, a ne, državljani ali bivališče ima v tuji državi, pa je na prostosti. Res da proti varščini, ampak tudi varščino smo ponujali, nikoli nismo slišali kaj tožilstvo hoče za varščino. Vedno je bilo odgovor, samo ne a ne. Ali sploh ne vem kakšen odgovor je bil a ne. Predvidevam, da v kolikor je obramba

ponudila varščino in ponudila je visoko varščino a ne, bi moralo o tem se nekaj izreči. Ali ni dovolj, zakaj ni dovolj? Kje so razlogi za to, da ne bi bilo mogoče pripora nadomestiti s katerim od milejših ukrepov. Nismo tega slišali do zdaj. In na tem moram pa reči sem res ogorčen zaradi tega, ker se mi zdi nedopustno, da se sodišče obnaša kot da ni drugih podobnih primerov v Sloveniji. In kot da obstajajo pri Branetu Goršetu neki drugi razlogi, za katere nobeden od nas zagovornikov ne ve kakšni bi lahko bili. Zato predlagam, predsednik, da predlogu za podaljšanje pripora po izrečeni sodbi, upam v vsakem primeru, da bo ta vendarle oprostilna a ne, zaradi tega ker mislim, da smo našli dovolj razlogov zaradi katerih mora biti oprostilna a ne, ne ugodni. Mislim, da je to vse. Hvala lepa.

Predsednik senata:

No, zdaj pa bomo res naredili pol ure pavze, do ene in pol. Bomo rekli do dveh, v redu, pol urice. Beseda se preda odv. Fišerju.

Odv. Gorazd Fišer:

Hvala lepa. Torej, jaz bi se uvodoma pridružil izvajanjem mojih predhodnikov, odv. Zakonjška, ki je obširno utemeljil zakaj kaznivo dejanje zlorabe uradnega položaja, ki ga je Brane Gorše pod prvo točko obtožen, ni podano in odvetniku Jeleniču, ki je utemeljeval in po moji oceni tudi prepričljivo utemeljil zakaj ni podano kaznivo dejanje pranja denarja. Zakaj seveda je pomembno, da se temu pridružim. Zato, ker po eni strani se Barbari Gorše očita pomoč pri kaznivem dejanju zlorabe uradnega položaja in pa tudi kaznivo dejanje pranja denarja in vemo, glede na akcesornost udeležbe, da če kaznivega dejanja ni, tudi pomoč ne more biti podana in kazniva. Slišali smo zaključno besedo kolegice državne tožilke, ne bom rekel, da me je ta zaključna beseda razočarala, tako kot se je to izrazil kolega odv. Zakonjšek, ampak bom predvsem povedal, da ta zaključna beseda, ni bila podana tako, kot to določa 247. člen ZKP. Po tej določbi namreč državni tožilec v zaključni besedi poda lastno presojo dokazov, ki so bili izvedeni na glavni obravnavi in razloži svoje sklepe o dejstvih, ki so pomembni za odločanje. Zlasti prvega dela „domače naloge“ državne tožilke v zaključni besedi nismo slišali. Niti z besedo se namreč državna tožilka ni dotaknila zagovora Barbare Gorše, če govorim le v imenu svoje klientke. Ocene tega zagovora, torej zakaj ta zagovor ni verjeten, ni prepričljiv, ni resničen in naj ne bi dokazoval tega, kar Barbara Gorše v zagovoru trdi, še manj se je opredelila do dokazov, ki so bili v fazi obravnave v zvezi s tem zagovorom izvedeni in ki ta zagovor v celoti potrjujejo. Če na kratko povzamem, Barbara Gorše seveda ne more zanikati, da je žena obt. Braneta Goršeta. Seveda tudi ne zanika tistih dejstev, ki izhajajo iz listin oz. listinskih dokazov, ki so v spisu in ki so bili v dokaznem postopku izvedeni. Glede poslov, posojilnih pogodb, ki so v tem kazenskem postopku s strani tožilstva kriminalizirani, pa je Barbara Gorše pojasnila, kako je do teh poslov prišlo, zakaj je do teh poslov prišlo, da se o teh poslih sama ni dogovarjala in da je bil motiv za te posojilne pogodbe, torej posojilo Braneta Goršeta družbi Gagat in nato posojilo družbe Gagat družbi Svet v tem, da je družba Gagat, seveda nekaj zaslužila z obrestmi. Državna tožilka je v zaključni besedi navedla, da namen družbe Gagat ne dokazuje, skratka, da dokazi, ki so bili v zvezi s to družbo izvedeni, kažejo na to, da ni šlo za družbo, ki bi se ukvarjala s poslovanjem na trgu, temveč naj bi šlo tu za neko kuliso, kot se je izrazila, za izplačila družbe sredstev, ki jih je na to družbo plasiral Brane Gorše in v nadaljevanju je tožilka v tem kontekstu navedla, da naj bi oziroma je Brane Gorše v zagovoru povedal, da od leta 2004, ko se je pričela medijska gonja proti njemu se je umaknil iz razno raznih poslov in tako naprej, skratka to državna tožilka uporablja kot utemeljevanje, da vsi tisti, ki naj bi pomagali naklepu. O tem naklepu, bom govoril nekaj v nadaljevanju, skratka, ki bi pomagali Branetu Goršetu, naj bi pomagali zato, da se ga prikrije kot dejanskega „igralca“ v teh poslih. Zakaj ta teza, torej takšna razlaga državne tožilke, po moji oceni kritične presoje ne vzdrži. Prvič iz preprostega dejstva, da je bila gospodarska družba Gagat d.o.o. ustanovljena dne 19.7.2006. To je razvidno iz registrskih podatkov, ki so javni, pa tudi mislim, da se izpis iz sodnega registra nahaja v spisu. Če bi šlo torej za prikrivanje nekega poslovanja Goršeta, ki je imel medijsko gonjo že v letu 2004, potem

bi bilo logično, da bi v ta namen bila že v letu 2004 kakšna takšna gospodarska družba ustanovljena in ne 19.7.2006, kot je dejansko bila. Barbara Gorše je v svojem zagovoru povedala zakaj je prišlo pravzaprav do ustanovitve te gospodarske družbe in sicer je navedla, da je po dolgih letih dela, ko je bila zaposlena v Kompas in ko je izgubila to zaposlitev, iskala drugo zaposlitev, bila je prijavljena na zavodu, prejela je nadomestilo, še celo vključila se je v program neke prekvalifikacije in ko se je bližalo, bližal tisti termin, kjer bi vse te pravice ugasnile, seveda je bila sprejeta odločitev, da ustanovijo družbo Gagat, ki se bo ukvarjala z opravljanjem storitev, kot je sama v zagovoru povedala, je šlo predvsem za različne administrativne storitve, za naročnika, torej odvetniško pisarno ali družbo moža Braneta Goršeta. Tudi tožilka priznava, da je družba Gagat glede na podatke o poslovanju te družbe opravljala storitve in izdajala račune za te opravljene storitve. Zato seveda zatrjevanje, da je šlo za neko družbo, ki ni bila ustanovljena za namen opravljanja dejavnosti na trgu, kot to tožilka trdi, ni prav nobene opore. Tudi glede tistega dela trditve državne tožilke, da je ta družba služila predvsem za, kot kulisa za neka sumljiva posojila, mislim, da je v modifikaciji obtožbe tožilstvo navedlo, da je šlo za dejavnost prenakazil, zneskov domnevnih posojil za, ki jih družba Gagat, pa tudi družba Svet Vlada Petka nista potrebovali, skratka, pri svoji dejavnosti, to ni dokazano. Zakaj? Če se že pogleda vse razpoložljive podatke v spisu, se lahko ugotovi, da je bilo takšnih posojilnih poslov več, kot pa jih je državna tožilka v tej obtožbi kriminalizirala. Že to je samo po sebi dokaz, da tu ni šlo za takšne posle, ki bi lahko predstavljali dve kaznivi dejanji, ki se očitata Barbari Gorše. Vemo, seveda, da sklepanje posojilnih pogodb je po zakonu dovoljeno, ni prepovedano in navajanje tožilke tako kot se bom sedaj na kratko opredelil do opisa obeh dejanj, ne vzdrži kritične presoje, da bi bili podani kaznivi dejanji, ki sta očitani Barbari Gorše. Če se najprej osredotočim na opis kaznivega dejanja pomoči pri kaznivem dejanju zlorabe uradnega položaja, kot je to pravno opredeljeno v obtožbi s strani tožilke, opis pa je, tega dejanja je pa v točki rimska II obtožbe. Tožilka uvodoma navaja, da Polona Kuhar v imenu Ofis d.o.o. in v imenu Kuhar in Bergant Co.d.n.o., Barbara Gorše v imenu Gagat d.o.o., Vlado Petek v imenu Svet Najem d.o.o. in Stajka Skrbinšek so naklepoma pomagali Branetu Goršetu pri storitvi kaznivega dejanja pod točko, zdaj rimska I/2b in c s tem, da so se v decembru 2006 v Ljubljani dogovorili, da ga bodo prikrili kot novega upnika družbe Hidro Koper d.o.o. v stečaju. To piše v obtožbi. Kje je dokaz, da naj bi se imenovani, ki sem jih zdaj prebral v mesecu decembru 2006 v Ljubljani to dogovorili, se je seveda potrebno močno vprašati, kajti takega dokaza nedvomno ni. Barbara Gorše je v svojem zagovoru, ki ga je podala na glavni obravnavi povedala, da je za gospo Kuhar in gospo Skrbinškovo prvič slišala v tem kazenskem postopku, ko je seveda prišla policija z odredbo za hišno preiskavo, kjer so bili neki ti posli že opisani. Povedala pa je tudi, da gospoda Petka in gospoda Trčka pozna, vendar bolj zasebno kot drugače. Povedala je, da ji je mož, torej Brane Gorše povedal, da bi on svoja sredstva posodil družbi Svet Najem preko družbe Gagat zato, da bo Gagat s tem ustvaril zaslužek iz naslova zaračunanih obresti in se je seveda s tem strinjala. Ni bil to samo en posel oziroma dva posla, kot se tu kriminalizira, ampak je bilo teh poslov še nekaj. O tem so podatki v spisu. Če se osredotočimo na vsebino posojilnih pogodb, ki so tudi v spisu, sodišče jih je prebralo ali pa vsaj vpogledalo, lahko povem, da gre za posojilne pogodbe, kjer namen posojila ni opredeljen, opredeljen je znesek, ročnost, obrestna mera. Kje je kakšen dokaz, da bi se gospa Barbara Gorše dogovarjala za dajo teh posojil samostojno, zlasti, da bi bila seznanjena kaj se bo s sredstvi, ki jih je ona posodila Svetu Najem, torej družba Gagat d.o.o. in ki jih je čez določen čas skupaj z obrestmi od Sveta Najem tudi nazaj vrnila in seveda družba Gagat vrnila tudi posojilodajalcu Branetu Goršetu vmes dogajalo, torej kje je kakšen dokaz za to, da bi ona karkoli vedela o teh poslih, ki so tu v obtožbi še omenjeni, takšnega dokaza ni. Zgolj zato, ker je bila ona žena Braneta Goršeta ji seveda ni mogoče utemeljeno očitati, da je za vse to kar tu piše vedela, še manj da je seveda naklepoma s svojim aktivnim ravnanjem k takšnemu početju prispevala oziroma delovala kot pomočnik pri nekem kaznivem dejanju. Zdaj bi moral malce preskočiti še na kaznivo dejanje pranja denarja, kajti v opisu tega kaznivega dejanja je seveda opisano tisto, kar sem že prej govoril, skratka, da ta sredstva so bila s strani Sveta Najem vrnjena Gagatu in potem tudi vrnjena Branetu Goršetu, ki jih je seveda pred tem tudi že posodil. Kje gre tu za neki denar, ki bi bil izvorno izviral iz nekega kaznivega dejanja.

Pravilno je tisto kar je povedal kolega Jelenič, da bi kaznivo dejanje pranja denarja kvečjemu lahko obstajalo, če bi tožilstvo uspelo dokazati, da denarna sredstva, ki jih je Brane Gorše posodil družbi Gagat, da jih je ta posodila naprej Svetu najem in potem še naprej, da so ta sredstva, sredstva Braneta Goršeta bila sredstva, ki jih je Brane Gorše pridobil z nekim kaznivim dejanjem. Šele v takšnem primeru bi lahko rekli, da je umazan denar na ta način s temi transakcijami, ki jih je tudi kolega Jelenič prej opisoval in ki so navedena v obtožbi in da skratka je na ta način ta denar umazan denar opral in ga s tem nekako legaliziral. Tega seveda tožilstvo niti ne zatrjuje, še manj, da bi to dokazovalo. In dokazalo. Zdaj, ko je sodišče v dokaznem postopku na glavni obravnavi dne 21.3.2014 prebralo listine, ki jih je obramba Barbare Gorše na predobravnavnem naroku vložila in sicer kopijo delovne knjižice zanjo, ki izkazuje dolgotrajnost zaposlitve v Kompas, odločbo in pa pogoj o vključitvi v program in tako naprej, je sodišče potem na zapisnik dalo „na prebrano ni pripomb“. Očitno državna tožilka takrat ni imela nobenih pripomb, da te listine, ki jih je obramba kot dokaz predlagala za izvedbo v tem kazenskem postopku dokazujejo tisto, kar je Barbara Gorše v svojem zagovoru povedala, glede okoliščin zakaj je bila ustanovljena družba Gagat in kakšen je bil pravzaprav namen te družbe. Kljub takšnemu postopanju tožilka še vedno vztraja pri svojem, da je Barbara Gorše naklepoma pomagala pri storitvi nekega kaznivega dejanja in potem še samostojno izvršila kaznivo dejanje pranja denarja. Res je, da je imela obramba v zvezi z obstojem subjektivnega odnosa pomočnika, domnevnega pomočnika, ki mora biti seveda dokazan, ugovore tudi v fazi ugovora zoper obtožbo, ki jo pa je senat, ki je seveda ugovor zoper obtožbo zavrnil navedel, da seveda za takšne, takšno dokazno oceno ni pristojen, ker je bilo to pridržano razpravljajočemu senatu, po drugi strani je pa navedel, da zaenkrat pa le obstaja utemeljen sum, da naj bi Barbara Gorše za vse to vedela, ker je konec koncev odredila, da se ta sredstva nakazujejo, ne. Jaz sem prepričan, da zgolj tehnična izvedba teh poslov, je seveda dokazana in česar Barbara Gorše tudi ne zanika. Ne more dokazovati njenega naklepa v smislu pomoči pri nekem kaznivem dejanju, pri čemer je državna tožilka očitno zavedajoč se tega, da je to zelo šibka točka njene obtožbe pričela opozarjati na neke judikate Vrhovnega sodišča RS, po katerih naj bi bil pri pomoči, kot obliki udeležbe, dovolj eventualen naklep ne pa tudi direkten. Jaz moram reči, da sem dva izmed teh treh judikatov, ki jih je tožilka citirala v času, ko je podajala zaključno besedo in sogovorniki pred menoj, pregledu na internetu in sem ugotovil, da tega, da naj bi bil pri pomoči dovolj eventualen naklep, torej da za pomočnika ni potrebno, da bi se prvič zavedal, da nekdo drug izvršuje kazniva dejanja in drugič, da bi s svojim prispevkom pri tujem kaznivem dejanju želel mu pomagati, da ga lažje izvrši, skratka, da bi bil prisoten direkten naklep, ne samo eventualen, da bi opazoval kaj nekdo dela in bi on privolil, da se to zgodi, skratka, da bi bil po teh judikatih za pomoč dovolj eventualen naklep, tega v teh judikatih nisem našel. Pa sem prebral cele, ne samo njega. Tako bom pa zdaj pa prebral jedri dveh judikatov in sicer rimska I Ips 256/2007. Pri tem judikatu se je tožilka osredotočila predvsem na vprašanje ali je vnaprejšnji dogovor za pomoč nujen ali ne, judikat seveda daje odgovor, da ni nujen, je pa seveda mogoč ne, vendar pa v tem judikatu nikjer ne piše, da je lahko naklep pomočnika tudi eventualen, jedro pa glasi: „pomagač je kazensko odgovoren le v mejah svojega naklepa, ki je obstajal v času storitve kaznivega dejanja in ki obsega zavest in voljo pomagača, glede lastnega prispevka v sklopu tujega kaznivega dejanja. Vnaprejšnji dogovor med storilcem in pomagačem o združitvi moči za storitev kaznivega dejanja je sicer možen, ni pa nujna sestavina krivdnega odnosa pomagača“, skratka, v tem judikatu ni nič od tistega, kar trdi tožilka. V drugem judikatu I Ips 34317/2010 v zvezi s katerim je tožilka kot sem si tukaj zabeležil tisto, kar je v svoji zaključni besedi navajala, govorila o možnem eventualnem naklepu pomočnika, za obstoj pomoči, pa je jedro naslednje: „pomoč je mogoča, ko se je storilec že odločil storiti kaznivega dejanja“, pomagač torej sodeluje pri tujem kaznivem dejanju in to lahko že pred samim začetkom izvrševanja kaznivega dejanja ali pa med njegovim izvrševanjem. Skratka, iz teh judikatov nikjer ni mogoče izluščiti tistega, kar želi tožilka prepričati sodišče, to pa je preprosto povedano, saj ni pravzaprav važno ali nekdo, ki nekaj stori, ve kaj tisti drugi, ki tudi nekaj drugega dela počne. Dovolj je, da mu je nekaj na pol jasno, pa da ni ravno nasprotnik takšnega početja. Glede na vse navedeno seveda lahko predlagam zgolj izrek oprostilne sodbe. Hvala lepa.

Predsednik senata:

Dobro. Odvetnik Kovačič Mlinar.

Odv. Kovačič Mlinar:

Hvala lepa. Najprej bi zgolj na kratko samo izrazil svoje začudenje nad tem, da tožilstvo v obtožbi zelo decidirano govori o raznih dejanskih okoliščinah, ki so za odločitev v tej zadevi zelo bistvene, recimo o vnaprejšnjem dogovoru med vsemi vpletenimi za izvršitev kaznivega dejanja in pomoči pri le-tem. Nadalje trditve o direktnem naklepu pri izvrševanju te pomoči in tudi pri direktnem naklepu pri izvrševanju kaznivega dejanja pranja denarja. Vse te obtožbe, vse te navedbe decidirano izhajajo iz obtožbe. Nato pa tožilka v zaključni besedi vse to revitalizira z navedbami, češ lahko pa je tudi morda eventualni naklep in naj sodišče kar samo prekvalificira dejanje in tako naprej. To ni dostojno državnemu tožilstvu, ki mora po zakonu skrbeti za to, da obtožba zajame tako tiste okoliščine, ki gredo obdolžencu v škodo kot tiste, ki mu gredo v korist. In če meni, da tiste obstajajo, jih mora upoštevati pri obtožbi, ne pa da je to zdaj prepuščeno sodišču, da naj rešuje po načelu, če bo špičasto bodo vile, če bo pa okroglo, bo pa lopata. Še posebej ne v tako resnem kazenskem postopku, kjer predlaga izjemno visoke kazni. Kar se tiče obtožb na račun mojega klienta pa naslednje. Kot so že kolegi pred menoj ugotovili, predvsem pa kolega Fišer, dokazni postopek na glavni obravnavi ni pokazal prav nobenih novih dejstev ali dokazov, ki ne bi bili znani že po zaključku preiskave, kar se tiče mojega klienta. To pa lahko pomeni kar pa, je bilo tudi že povedano, da kvečjemu lahko obstoji utemeljen sum, nikakor pa ne gotovost, da je obdolženi Petek storil kazniva dejanja, ki se mu očitajo po obtožbi. Tu se ponovno sklicujem, tako kot odvetnik Fišer na sklep zunajobravnavnega senata, ki je odločal o mojem ugovoru zoper obtožbo in ki je v 24. točki zapisal citiram „o samih navedbah zagovornika, da obdolženi ni zavedal, da je sploh udeleženec pri kaznivih dejanjih, ki se mu očitajo, pa senat pojasnjuje, da se bo o tem presojalo na glavni obravnavi, kajti senat v ugovornem postopku ne more ocenjevati dokazov“, torej, obtožba glede tega subjektivnega elementa naklepa, ki pa je bistven za odločitev v tej zadevi, sploh še ni bila preizkušena, ker je senat pač po mojem mnenju sicer napačno, ampak zavzel stališče, da se s temi dejanskimi vprašanji pa ne bo ukvarjalo. Ampak jih očitno zanimajo samo objektivni znaki očitane kaznivega dejanja. Je pa to seveda naloga tega sodišča. Nesporno je, kot je bilo že tudi večkrat povedano, da so bila denarna sredstva nakazana na račun družbe Svet Najem d.o.o. s strani družbe Gagat in nato naprej na račun Kuhar in Bergant d.n.o. ter pozneje tudi nazaj. Vendar to objektivno dejstvo, ne govori ničesar o vsebini obdolženčevega naklepa, ki pa je pri obeh kaznivih dejanjih, kot se očitajo pri, po obtožbi konstruktivni zakonski znak. Tukaj bi opozoril da tudi navedbe o nekakšnem eventualnem naklepu še vedno zajemajo tudi trditve, da je moral obdolženi zavestno sodelovati pri kaznivem dejanju, ki se očita obd. Goršetu. Kajti tudi eventualni naklep ima enako zavestno sestavino, kot direktni. Obdolženi se mora zavedati vseh znakov kaznivega dejanja oziroma to, da sploh je pomočnik. Drugačna sestavina je zgolj voljna sestavina pri eventualnem naklepu, kjer storilec dopušča nastanek prepovedane posledice, ne pa da bi jo aktivno zasledoval. Še vedno pa mora vedeti pri čem sodeluje, zato so te navedbe popolnoma deplasirane in nepomembne samo zato, da bi zmedle senat pri odločanju. Kot rečeno. Dokazni postopek na glavni obravnavi ni v tem pogledu prav vsebine obdolženčevega naklepa razkril ničesar. Obdolženi Petek je vseskozi priznaval, da pozna obdolženega Goršeta, saj sta prijatelja, a imata vsak svoj posel, s katerim se ukvarjata. Obdolženi Gorše ga je prosil za uslugo, pri kateri bi družba Svet Najem d.o.o. za razliko v obrestih nekaj malega zaslužila. Obdolženi Gorše mu je prinesel že podpisane pogodbe, Kuharjeve, Petek nikoli ni videl. Tudi ona je v svojem pričanju povedala, da ga ne pozna in to zelo decidirano. Enako velja tudi za Skrbinškovo, torej dokazano ne drži teza tožilstva, da so se morali vsi vpleteni poznati, se dobivati v decembru leta 2006 in si zaupati ter da so vedeli za protipravnost svojega ravnanja. Ponavljam, zgolj domneve, tudi na ravni morda utemeljenega suma, ne zadostujejo, da bi sodišče z gotovostjo ugotovilo obstoj naklepa pri obdolženem Petku. Kot že rečeno, pri tem ni pomembno eventualni ali pa direktni naklep. Zavestna sestavina je enaka. V kolikor pa obdolženemu Petku morda tožilstvo očita, da je bil pri nudenju pomoči malomaren, da bi

moral vedeti, da pomaga, pa ni vedel, potem pa seveda ne more biti kriv očitane kaznivega dejanja, ker pa to vsak študent drugega letnika pravne fakultete ve, da pomoč iz malomarnosti pa ni mogoč, razen če smo tukaj začeli širiti meje kazenskega prava. Kar pa dvomim. Dejstvo je, da je bil leta 2006, ko se je to očitano kaznivo dejanje začelo izvrševati, obd. Gorše znan in ugleden odvetnik in stečajni upravitelj. Zato je še toliko bolj logično, da mu je obd. Petek zaupal, ko mu je ta rekel, da gre za posojilo in da bo nekaj malega zaslužil. Pri tem je potrebno opozoriti, da ni res tisto, kar trdi tožilstvo, da nobenih obresti iz tega naslova ni bilo v korist družbe Svet Najem. Če pogledamo promet, izpisek iz tekočega računa, za družbo Svet Najem, je razvidno, da so bile za te posojila plačane obresti in sicer razlika znaša 627,11 Eur plus 440,09 Eur, kar skupaj zneso 1.067,20 Eur. Toliko je družba Svet Najem, pa niti ne obd. Petek torej, ker je bil zgolj njen družbenik in to polovični, od tega posla imela. Teh 1.067,00 Eur predstavlja eno dvatisočino domnevno pridobljene premoženjske koristi. In za to eno dvatisočino naj bi obd. Petek zavestno in voljno sodeloval pri izvršitvi kaznivega dejanja zlorabe uradnega položaja, nato naj bi tudi opral znesek, tožilstvo navaja celo 2,3 milijone Eur, čeprav ni jasno kako naj bi obd. Petek sodeloval pri kar 2,3 milijone Eur pranja denarja, pri čemer pa je treba povedati naslednje, ne. Družbe obd. Petka, med njimi je družba Svet Najem imela v letu 2006, so imele več milijonski promet, torej ni šlo za nobene fiktivne družbe, kot bi mogoče lahko kdo trdil ali pa namigoval in šlo je za eno izmed manjših nakazil, ki so v tistem letu čez transakcijski račun te družbe šle. In zato obd. Petek ni imel prav nobenega razloga, da bi se s tem posebej ukvarjal, kaj šele da bi najprej vedel kakšna kazniva dejanja obd. Gorše izvršuje in da bi mu s tem pomagal. Tožilstvo v zvezi s tem kot rečeno govori o nekakšnem predhodnem dogovoru, čeprav zdaj to revitalizira nenadoma, ker očitno čuti, da seveda tega ni mogoče dokazati, pri čemer pa je potrebno seveda povedati, da v kolikor ne zdrži trditev, da je obd. Petek vedel pri čem sodeluje, potem ni mogoče govoriti niti o pranju denarja. Ker gre za popolnoma povezana očitka, tudi po obtožbi, ker se tudi obtožba sklicuje na to, da ker so vedeli pri čem sodelujejo, so v nadaljevanju tudi poskušali prikriti nezakoniti izvor tega denarja. Kot rečeno o tem dogovoru in o tem vedenju obd. Petka preprosto ni prav nobenega dokaza. Gre za golo sklepanje tožilstva. Tukaj ne gre za dokazno oceno, ampak ni dokaza. Logično sklepanje za nazaj, poudarjam, za nazaj, pa ni dokaz. Tožilstvo ponuja logiko, ki je nasprotna naravoslovni logiki in posledico daje pred vzrok. Ponuja naslednjo logiko. Če je ta denar tako zakrožil, potem je gotovo moral biti dogovor in ne dokazala sem vam, da je bil dogovor, kar je imelo za posledico ta dejanja. Iz posledice torej sklepa na vzrok, ne da bi se potrudilo najti vzrok, ki ima šele lahko določeno posledico. Takšno sklepanje bi v kazenskih postopkih pomenilo, da si pač poljubno izberemo neki vzrok, recimo dogovor, ter mu pripišemo neko objektivno posledico, na primer nakazila na transakcijske račune, ne da bi to trditev tudi dokazali z objektivno preverljivimi dejstvi. Kajti proti domnevam se lahko obramba bori le s svojimi domnevami. To pa seveda ne vodi nikamor oz. popravljam, zaradi domneve nedolžnosti vodi v oprostilno sodbo. Dokazni postopek je pokazal, da so dejanja, ki se očitajo obdolženemu Goršetu izredno zapletena tako iz dejanskega kot tudi iz pravnega stališča. Kot sta že kolega, ki zastopata obd. Goršeta pojasnila. Obd. Petek sploh ni vedel, da je bil obd. Gorše v tem času stečajni upravitelj Hidra, kaj šele, da to podjetje, kot celoto prodaja, za kakšno ceno, kakšen je status spornih zemljišč in tako naprej. Gre za stvari, glede katerih bi moral obd. Petek biti zelo dobro seznanjen, da bi vedel da sploh sodeluje pri očitnem kaznivem dejanju. Kot rečeno in kot je bilo prebrano danes, še za civilno sodišče ta posel ni bil sporen in da ni šlo za nobeno goljufijo. Kako lahko torej obd. Petku očitamo, da je zavestno kot pomočnik sodeloval pri kaznivem dejanju, ki se očita Goršetu, zlorabo uradnega položaja, ki pa je neposredno povezano s to domnevno goljufijo, oziroma poslovno goljufijo. Če o teh dogajanjih sploh ni ničesar vedel. Niti ena priča ali listinski dokaz namreč ne povezuje obd. Goršeta in obd. Petka v tem delu, kar pa je bistveno, ker če obd. Petek ni vedel, da obd. Gorše sploh opravlja funkcijo stečajnega upravitelja v Hidru, subjektivnega elementa pomoči kot rečeno sploh ne more biti. Pomočnik mora namreč imeti prvič zavest o skupnem delovanju, pri uresničevanju določenega kaznivega dejanja in drugič pomoč je lahko le naklepna, torej mora pomočnik vedeti, da s svojim ravnanjem prispeva k uresničevanju kaznivega dejanja in v to tudi vsaj privoliti. Pomoč kot rečeno je možna pred ali med

kaznivim dejanjem, ne pa po njem. Zakaj je to pomembno? Ker je razvidno iz obtožbe, da naj bi maja 2007 Gorše nekako zvedel za vprašljiv status teh nepremičnin, o katerih je vseskozi govora. Nakazila so bila pa izvršena, če govorimo o kaznivem dejanju pomoči pri zlorabi uradnega položaja decembra 2006 in januarja 2007, torej pred tem, več mesecev. Brez tega premoženja, teh nepremičnin pa ne bi bilo nobenega poplačila terjatev, ki jih je Gorše domnevno odkupoval, od upnikov v stečajnem postopku. Torej je moral obd. Petek že decembra 2006 vedeti, da bo to premoženje spadalo v premoženje stečajnega dolžnika, čeprav mu ne pripada vedeti, da bo v nadaljevanju storjeno, kar je bilo storjeno, kar pa je popolnoma nesmiselno. Torej, je moral obd. Petek sodelovati tudi pri Goršetovi domnevni odločitvi za goljufijo, kot to trdi a ne, tožilstvo to danes v zaključnem govoru, ki se je po njegovih lastnih trditvah pojavila maja 2007 in to že pol leta prej, bi moral sodelovati. Tudi v obtožbi piše, da je obd. Gorše edini imel pravo sliko dogajanja. Kako naj bi potem o vsem tem vedel obd. Petek? Kje je tukaj naklep? Enako posledično velja za kaznivo dejanje pranja denarja, ker se tudi tukaj zahteva zavest o protipravnem izvoru denarja. Ter seveda namen prikriti pravi izvor tega denarja. Za kaj takšnega pa je še manj dokazov, kot za prejšnjo obtožbo. Obd. Petek je le nakazal Gagat tisto, kar je od te družbe prej prejel, skupaj z obrestmi. Kako je potoval denar pred tem, kakšne zapletene finančne transakcije so se tam izvajale, pa obd. Petek nesporno ni vedel. Stajka Skrbinšek je sama povedala, da ga ne pozna in kako naj bi torej obd. Petek sodeloval kar pri pranju 2,3 milijona Eur, ko pa je lahko vedel le za nakazilo, skupaj 300.000,00 Eur? Spet gre le za golo sklepanje tožilstva, ki temelji na domnevi, da je obd. Petek vedel vse o kaznivih dejanjih, ki se očitajo obd. Goršetu. Potrebno je opozoriti, da tožilstvo na strani 20 obtožbe govori o dogovoru med Goršetom, Skrbinškovo in Kuharjevo v zvezi z odkupom terjatev. Obd. Petka tu sploh ne omenja. Skrbinškova in Kuharjeva sta v svojem pričanju potrdila, da ga ne poznata, zakaj se potem pod točko rimska II očita dogovor kar vseh skupaj? Navedbe v smislu „zagotovo je moral biti dogovor“, so zato zgolj trditve tožilstva, ki niso bile dokazane, pri čemer je bilo očitano kaznivo dejanje lahko izvršeno tudi brez vednosti obd. Petka, se pravi, do teh nakazil je lahko prišlo tudi brez tega, da bi obd. Petek vedel za njihov domnevno pravi namen, vendar v tem primeru ne moremo govoriti o tem, da je obd. Petek storil kakršnokoli kaznivo dejanje. Na srečo kazensko pravo ne pozna objektivne odgovornosti, torej odgovornosti za posledico. In zato pozivam sodišče, da se do tega vprašanja zelo natančno opredeli. Kajti tudi, če je obdolženi vedel, da ne gre za posojilo, kar pa ni bilo dokazano, ker so bile plačane obresti, bi morali vedeti, oz. bi moral vedeti tudi da obd. Gorše izvršuje kaznivo dejanje, tega pa vsaj obd. Petek kot rečeno ni vedel. Koga je poznal obd. Gorše izmed vseh akterjev ne vemo. Dejstvo pa je, da se med seboj niso poznali, kot je bilo že obrazloženo. Vsi tisti, na katere, za katere tožilstvo trdi, da so sklenili skupen dogovor. Da bi obd. Petek karkoli poročal a ne, tako pravi tožilstvo na strani 25 obtožbe obt. Goršetu o nekih nakazilih, pravzaprav sporočal, od kje, od kje spet ta trditve, od kje spet dokazi za to trditve, o kakšnem poročanju, ali imamo kakšne prisluhe, imamo kakšne komunikacije, nobenih komunikacij med njimi ni zabeleženih. In s tem dokazanih. Pri tem bi še poudaril, kot je bilo že rečeno. Dejstvo, da sta, zdaj že obsojeni Kuharjeva in Skrbinškova priznali kaznivo dejanje, kot se jima je očitalo po obtožbi, ne pomeni obremenilnega dokaza za ostale obdolžence. Citiram sodbo Višjega sodišča v Ljubljani opr. št. III Kp 7474/2013 z dne 6.11.2013, točka 12. Takole pravi sodišče „pač pa zagovornik utemeljeno graja postopanje sodišča I. stopnje, ki se sklicuje na to, da so določeni obtoženci priznali sodelovanje v hudodelski združbi, torej so priznali storitev kaznivih dejanj, ki se po vsebinski plati navezujejo tudi na obtoženega Smešnika“, je tukaj bil moj klient. Sama izjava o priznanju, na katerem temelji sodba izdana skladno z določbo 285.b člena ZKP, namreč lahko zavezuje in obremenjuje le tistega obtoženca, ki je takšno priznanje dal. Ne pa tudi drugega soobtoženca. Mislim, da je s tem rečeno vse. V svojih pričanjih, ki pa so dokaz, sta pa obe te osebi izjavili, da prvič obd. Petka sploh ne poznata in drugič, obd. Kuharjeva se je tukaj le jokala, vsi smo jo videli in je povedala, da je priznala zato, ker ji je že misel, da bi morala zaradi tega postopka v zapor, je pa mati samohranilka, odvrnila vsakršno nadaljnjo željo po postopku. Priča Skrbinšek pa je povedala, da se je odločila, da zaradi svoje boleznin in strahu, da se ji ne ponovijo rakava obolenja, ne bo tvegala tega stresa. Ker pa je bilo obema gotovo tudi znano,

da tukajšnje sodišče ravno ne slovi po svoji milosti, je bil najbrž to še dodatni element pri njihovi odločitvi. Pri tem zgolj še opozarjam, da trditev tožilstva, češ da mora sodišče preveriti tudi priznanje, ne pomeni, da je zavezano pri tem preverjanju načelu iskanja materialne resnice. Cel institut, pogajanje je izjema od tega načela in odvezuje sodišča od tega, da bi morala v popolnosti in celoti ugotoviti relevantno dejansko stanje, kar kaže navsezadnje tudi določba Zakona o kazenskem postopku, ki onemogoča v takšnem primeru pritožbo zaradi zmotno oz. nepopolno ugotovljenega dejanskega stanja. To je bila subjektivna odločitev obeh obsojenk, ki jo lahko iz človeškega stališča zelo dobro razumemo, ne pomeni pa to, da so ostali obdolženi storili to, kar se jim očita. Ker torej ni dokazov o tem, da je obd. Petek zavestno in voljno sodeloval pri izvrševanju očitanih kaznivih dejanj, ni podana njegova krivda, posledično pa tudi ne kazenska odgovornost in ga je potrebno oprostiti obtožbe, saj bi v nasprotnem primeru bil objektivno in nekrivdno odgovoren za svoje ravnanje. Kar se tiče predlaganih sankcij, pa glede na rečeno tako ali tako menim, da je na mestu zgolj oprostilna sodba, lahko pa rečem, da so drakonske in motivirane ne z težo kaznivega dejanja in obdolženčevo krivdo, kot to določa Kazenski zakonik glede meril za vrsto in višino kazni, ampak očitno iz neke želje po, jaz ne morem drugače temu reči, maščevanju v smislu, ko ste imeli možnost, je bilo tako, je bila ponudba takšna, danes bo pa toliko in toliko hujša. Tudi v poduk drugim. Hvala lepa.

Predsednik senata:

Dobro. Beseda se preda odv. Klešniku.

Odv. Jurij Klešnik:

Jaz bom v zaključni besedi kratek, ker je bilo tudi tožilstvo kratko, kar se obd. Rudija Trčka tiče. V začetku bi se seveda pridružil izvajanjem odv. Jeleniča, glede opisa kako je možno pač opredeliti kaznivo dejanje pranja denarja. In se temu v izogib ponavljanju v celoti pridružujem. Obd. Rudi Trček ni storil niti očitane niti kateregakoli drugega kaznivega dejanja, kar jasno izhaja iz izvedenega dokaznega postopka. Rudi Trček s poslovanjem oz. delovanjem družbe Finesto ni imel popolnoma ničesar. O poslovanju družbe ni vedel nič. To je izpovedal sam Rudi Trček, ko je podal svoj zagovor in to je potrdil tudi zakoniti zastopnik družbe Finesto Miloš Budisavljevič, ki je izpovedal, da Rudija Trčka ne pozna in da ga ni pooblastil za razpolaganje s sredstvi na računu. Rudi Trček v imenu in za račun družbe Finesto ni izvedel nobene transakcije, saj za izvedbo takšnih transakcij ni bil pooblaščen. Ni bil pooblaščen niti za, bi rekel za fizično poslovanje na transakcijskem računu niti za elektronsko poslovanje kakršnihkoli računov. To je povedal sam, povedal je tudi, da nikoli ni bil na A Banki in to in povedal je tudi, da ni podpisal pooblastila, na katerega se tožilstvo sklicuje v tem postopku, kot glavni dokaz. To, da Rudi Trček ni podpisal pooblastila, jasno in nedvoumno izhaja iz dveh izvedeniških mnenj in iz dopolnitve k temu izvedeniškemu mnenju. Oba izvedenca in grafologa sta podala izvid in mnenje, in sta povedala, da na obrazcih A Banke ni podpisan Rudi Trček oz. da v dokumentih, obrazcih, sporne podpise ni napisal Rudi Trček. Z tem v zvezi sem še vedno presenečen, da tožilstvo v zaključni besedi vztraja, da je bil Rudi Trček pooblaščen za razpolaganje s sredstvi na transakcijskem računu družbe Finesto. V kolikor bo sodišče kljub jasnim dokazom, da Rudi Trček s poslovanjem družbe Finesto ni imel ničesar, menilo, da je očitano transakcijo izvedel Rudi Trček, pa navajamo, da Rudi Trček ni sprejel nobenega denarja v imenu družbe Finesto, kakor mu očita obtožnica. V tej smeri, da naj bi Rudi Trček sprejel kakršenkoli denar od, v imenu družbe Finesto v tem postopku ni bil izveden noben dokaz. Denar je bil na družbo Finesto nakazan iz stečajne mase Hidro Koper in tega denarja Rudi Trček ni sprejel. Tega, to je ostalo zgolj na ravni zatrjevanja in ne na ravni dokazanega. Kako oz. na kakšen način naj bi Rudi Trček vedel, da je bil denar, ki je bil nakazan iz stečajne mase Hidra Koper na družbo Finesto pridobljen s kaznivim dejanjem, ker do razdelitve iz omenjene stečajne mase Finesto d.o.o. ni bil upravičen, je ostalo zgolj na ravni očitkov tožilstva. Ti očitki so ostali v celoti nedokazani. Glede tega tožilstvo ni niti predlagalo nobenega dokaza in posledično noben dokaz v tej smeri ni bil izveden. Rudi Trček s stečajem Hidra Koper ni imel popolnoma ničesar. Ni vedel

kakšen je bil, kdaj se je začel ta stečajni postopek, kakšen je bil obseg stečajne mase, kakšne aktivnosti so bile izvedene v okviru stečajnega postopka, kdo so bili upniki v tem postopku in na kakšen način so potekala plačila tem upnikom. Glede na zgoraj predlagamo oz. menimo, da lahko sodišče obd. Rudija Trčka samo oprosti obtožbe.

Predsednik senata:

Dobro, potem gremo kar k obtožencem. Obr. Gorše, gremo po vrsti, ne.

H govorniškem pultu pristopi obt. Brane Gorše in

i z p o v e:

Spoštovani senat. V današnjem izvajanju tožilstva moram reči, da nisem presenečen nad predlogi tožilstva, ampak sem globoko razočaran nad dejstvom, da v današnjih letih v tej državi potekajo še vedno postopki, za katere smo povzeli splošno ime dahauski procesi in pa nacionalizacijo premoženja. Kajti za nič drugega v tej obtožbi in predlogih tožilstva ne gre. Vsa vprašanja, vse dileme, ki se nanašajo na stečajni postopek, so vpisane v tej knjigi. Pokažem vam Zakon o prisilni poravnavi v stečaju in likvidaciji in s komentarjem, Gospodarski vestnik leta 2000. V teh knjigi je opisano tako zakon, kot komentar zakona, kot vsa ustaljena sodna praksa. Če bi se kdorkoli potrudil pred vložitvijo obtožbe in prebral kaj piše v tem zakonu, potem se danes z očitki, ki so bili nametani v obtožbo z lopato, ne bi ukvarjali. Gre za očitke, ki so v nasprotju s samo normativno ureditvijo. Opozarjam na dve trditvi tožilstva, ki sta v nasprotju z Ustavo RS in pa s samim stečajnim zakonom. Prva trditev tožilstva je, da RB Nekretnine niso mogle postati lastnik nepremičnin. Ta trditev je v nasprotju z 68. členom Ustave RS, ki jasno govori o tem, da subjekt, ki je nerezident Evropske unije nikoli ne more postati lastnik nepremičnine, ki leži na ozemlju RS. Torej tožilstvo v svojih trditvah v obtožnici zavestno zavaja sodišče, s trditvijo, ki je v nasprotju z ustavno pravno določbo. Druga trditev, ki jo postavlja tožilstvo in je v nasprotju s samim zakonom, pa se nanaša na prodajo terjatve Tonicitya, kjer tožilstvo trdi, da je bila terjatev zavarovana s hipoteko. Tekom postopka sem opozarjal na določilo čl. 64 ZPPSL, iz katere jasno izhaja, da je po potrditvi prisilne poravnave terjatev lahko zavarovana z neko hipoteko in ima poseben status poplačila samo, če je ta terjatev uvrščena v tisti razred upniških terjatev, za katere se navaja, da prisilna poravnava na njih ne vpliva. To sta dve trditvi tožilstva, ki sta v nasprotju z zakonodajo, zato trdim, da obtožnica temelji na kaznivem dejanju tožilstva, zlorabe uradnega položaja pri vložitvi te obtožbe in njenem zagovoru. Opozarjam na odločbe Evropskega sodišča za človekove pravice, po katerih sodišče ne nudi sodnega varstva obtožbi, ki temelji na kaznivem dejanju. Če temelji obtožba delno na kaznivem dejanju, se ne nudi sodnega varstva celotni obtožbi. Za mojo trditev, da gre za zavajoče navajanje in zatrjevanje tožilstva, smo prebrali številne dokaze iz postopka, med drugim tudi samo prijavo terjatve prejšnje stečajne upraviteljice, iz katere jasno izhaja, da je prijavila navadno terjatev. V celotni prijavi terjatve ni uporabljena nikjer beseda „ločitvena pravica“ ali „zavarovanje na nepremičnini“ ali „prednostno poplačilo“ ali karkoli drugega, kar bi nakazovalo na to, da se ta terjatev poplačuje kot prednostna in da zanjo velja zastavna pravica. Če bi bili normalna pravna država, bi sodišče v tem primeru postopek zaključilo in obtožbo zavrglo. Vračam se na posamezne očitke iz te obtožbe. Tožilstvo trdi, da naj bi storil kaznivo dejanje poslovne goljufije pri opravljanju gospodarske dejavnosti. Zagovornik je že pojasnil, da je sprejeta ustrezna sodna odločba, ki jasno pove, da se gospodarska dejavnost v okviru stečajnega postopka lahko opravlja le izjemoma. V potrditev, da je temu res tako, samo opozarjam na to, da smo med dokaznim postopkom prebrali sklep, stečajnega senata, ki je prejšnji stečajni upraviteljici dovoljeval dokončanje nujnih poslov, in opozarjam na poročila te stečajne upraviteljice, iz katerih izhaja, da je s to dejavnostjo nehala konec leta 2004. Torej, res je, v stečajnem postopku Hidra se je opravljala gospodarska dejavnost, vendar jo je upravljala prejšnja stečajna upraviteljica. V potrditev navedba iz zagovora, da očitek pod točko rimska I sploh ne more biti kaznivo dejanje, opozarjam še na naslednje. V zagovoru kot v

nadaljevanju postopka sem opozoril na ustaljeno sodno prakso in na določila Zakona o stečaju, kjer jasno piše, da vse kar se nanaša v zvezi z odločitvijo o načinu prodaje, o tem, kakšna bo izklicna cena, kako se bo prodajalo, kdaj se bo prodajalo odloča stečajni senat. Stečajni upravitelj pa samo izvaja ta pravnomočni sklep stečajnega senata. Po mojem mnenju se lahko kaznivo dejanje poslovne goljufije stori le z direktnim naklepom. To pomeni, da mora biti podano neko voljno ravnanje stečajnega upravitelja. Izvajanje sklepa stečajnega senata ne predstavlja voljnega ravnanja stečajnega upravitelja, saj o ničemer ne odloča s svojo voljo in s svojo zavestjo. Dolžan je izvršiti pravnomočni sklep. Vse je določeno v tem pravnomočnem sklepu. Kaznivo dejanje pa bi bilo podano, če bi se ta sklep izvršil napačno. Ali se ne bi izvršil, ali pa bi se izvršil tako, da bi se prekoračilo tisto, kar je zapisano v tem sklepu. Torej, na podlagi ustaljene sodne prakse stečajnega prava, je jasno, da prodaja premoženja v stečaju ne predstavlja nobenega opravljanja gospodarske dejavnosti. Ker o teh vprašanih odloča stečajni senat, tudi ni podan nikakršen naklep. Kakršnekoli dodatne besede v zvezi s tem očitkom bi bile nepotrebne. Bi pa opozoril samo še na to, ker tožilstvo v tem postopku začne z neko povedjo, ko pa bi moralo navesti kateri dokaz to poved potrjuje, umolkne. V tem postopku tožilstvo zatrjuje, da naj bi bile nepremičnine javno dobro. Če je temu res tako, zakaj je upravni organ leta 2010 izdal odločbo in opredelil nepremičnine kot javno dobro. Opozarjam na listinsko gradivo, ki smo ga prebrali, po katerem je zemljiško sodišče v letu 2008, ko je zavrnilo predlog za vpis lastninske pravice družbe Hidro že novim lastnikom, zapisalo, da naj bi šlo za javno dobro državnega pomena. Kako to, da je dve leti kasneje vknjižilo lastninsko pravico v korist lokalne skupnosti in sprejelo stališče, da naj bi šlo za javno dobro lokalnega pomena? Opozarjam tudi na dejstvo, da v zvezi z vpisom, poskusom vpisa lastninske pravice na tem premoženju, ki je bil izvršen tekom stečajnega postopka, ni bila izdana popolnoma nobena odločba. Izdan je bil poziv, da naj se predlog dopolni in izdana je bila ugotovitev, da je postopek ustavljen, ker sem predlog umaknil. Nobene odločbe ni bilo, iz katere bi dejansko izhajalo, da je to premoženje, oziroma da so te nepremičnine opredeljene kot javno dobro. Opozarjam še na eno dejstvo, da so določene parcele z poddelilkami, se pravi, gre za iste parcele s poddelilkami bile vknjižene kot lastninska pravica Hidra, kar seveda ne bi bilo možno, če bi to bilo javno dobro. Drugi sklop očitkov se nanaša na to, da naj bi zlorabil svoj uradni položaj. Tožilstvo se je tekom postopka zelo rado sklicevalo na postopek v Ljubljani, ko je bilo treba za podkrepitev kakšnega prisilnega ukrepa trditi, da obstoji taka sodba, ki še ni pravnomočna. Seveda pa je tožilstvo zavestno zamolčalo temu sodišču in temu senatu, da je v Ljubljani v osnovi tekel postopek, zaradi istega očitka, to je zlorabe uradnega položaja, ki pa je bil umaknjen oz. je Višje sodišče s pravnomočno odločbo potrdilo, da kot stečajni upravitelj nimam uradnega položaja in nisem uradna oseba. Stečajni zakon ZPPSL, ki je podlaga očitkom, je nehal veljati v letu 2008. Vsa vprašanja v zvezi z uporabo tega stečajnega zakona so torej jasna. Nobene nove sodne prakse ne more biti več, nobene drugačne odločitve od tistih, ki so bile že podane. Tudi mislim, da je popolnoma jasno, da pravo na področju RS velja samo eno. Isti zakon se mora enako uporabljati tako pred sodiščem v Ljubljani, kot pred sodiščem v Kopru. Če obstoji pravnomočna odločba, ki jasno pravi, da po ZPPSL-ju nisem uradna oseba in nimam uradnega položaja, potem v tem postopku kakšne drugačne ugotovitve ni mogoče podati. S tem odpadejo vsi očitki, ki jih je tožilstvo podalo pod točko 2 obtožnice. Za niti en očitek ne obstoji pravna kvalifikacija obstoja kaznivega dejanja. Pa grem še k posameznim očitkom, da ne bo zgledalo, da se sklicujem na neki formalizem. Kar se tiče odprodaje terjatev. Tožilstvo zatrjuje, da bi bilo potrebno to terjatev izterjati kasneje oz. da se jo nebi smelo prodati. Tukaj končna svojo poved, kot sem opozoril, ne nadaljuje zakaj? Zakaj ne nadaljuje, seveda zato, ker bi prišlo v nasprotje samo s seboj. Iz dokaznega postopka jasno izhaja, da je bila zakonsko prepovedana izterjava te terjatve do 31.5.2008. Torej, v vsem tem času se te terjatve ni moglo sodno ali kako drugače izterjevati. Iz podatkov spisa jasno izhaja, da je Toncity nepremičnino, ki je bila edino njegovo premoženje prodal predno je prišlo do dospelosti terjatve iz potrjene prisilne poravnave. Torej, če sledimo trditvam tožilstva, bi na 1.6.2008 ugotovili, da sicer terjatev obstoji, da pa jo ni mogoče z ničemer več poplačati. Tukaj bom samo opozoril na eno okoliščino, ki bo pokazala na to, da seveda so določeni postopki očitno sami sebi namen. Če bi tožilstvo, dejansko

hotelo ugotavljati kaj je bilo narobe v tem postopku prisilne poravnave, bi lahko ugotovilo, da je šlo v tistem postopku prisilne poravnave za oškodovanje upnikov. Kajti milijon Eur, ki so bili deponirani pri notarju, bi morali biti uporabljeni za sorazmerno poplačilo vseh terjatev. Ne samo naključno izbranih terjatev, tistih pravnih subjektov, ki so bili tako ali drugače povezani med seboj, in za katerih poplačilo se je šlo. Tukaj je obstoj kaznivega dejanja, katerega tožilstvo ni nikoli videlo. Kar se tiče ostalih navedb, da se naj bi dogovarjal za odkup terjatve in tako naprej, nimam kaj dosti za povedati. Če bi držalo to, kar tožilstvo trdi, potem se sprašujem kje je kakršenkoli denar izostanka, ki naj bi znašal približno dva milijona Eur. Kje je kakršenkoli Eur, ki je prišel do mene? Seveda zakaj je taka trditev tožilstva, je popolnoma jasno. Kajti, odkup terjatev ni prepovedan in ni kaznivo dejanje. Če sta odkupovali terjatve Skrbinškova in Kuharjeva, sta tudi to počela popolnoma legalno in ni bilo nič prepovedanega. Samo z postavitvijo zgodbe, po kateri naj bi jaz stal za tem odkupom terjatev, se lahko da neki smisel obtožbi, ki je zapisana in postavljena. V spisu imate dokaze, in to je promet na računu družbe Skrbinškove in to na računu v avstrijski banki. Iz tistih nakazil ne izhaja, da bi bil kakršenkoli Eur vplačan ali na moj osebni račun ali v korist katerekoli družbe, s katero mi tožilstvo očita, da sem povezan. Niti enega nakazila niti za en Eur. Tako tudi nisem mogel stečajnemu senatu zamolčati, da sem kakršenkoli nov upnik v postopku. Zato so trditve o tem, da sem protipravno pridobil premoženjsko korist za izplačilo nagrade v celoti neutemeljene. Tožilstvo trdi, da sem senat zavedel s tem, ko sem navajal kaj naj bi bilo premoženje pri prodaji pravne osebe, da senat ni bil pozoren, da je slepo zaupal stečajnemu upravitelju in tako naprej. Trdi, da javno dobro ne more spadati v stečajno maso. Seveda spet samo prvi del povedi, kjer manjka nadaljevanje, ki bi spet pripeljalo to trditev v nasprotje samo s seboj. Predmet prodaje je bila pravna oseba, ne nepremično premoženje. In seveda opozarjam spet na ustaljeno sodno prakso, po kateri je prodaja pravne osebe, ki ima med svojimi premoženjskimi pravicami kakršnokoli pravico na premoženju, ki predstavlja javno dobro, pri čemer v tem konkretnem primeru seveda javno dobro v letu 2008 sploh ni bilo opredeljeno z nobenim aktom, ni prepovedano. Opozoril sem, konkreten primer je bil prodaja Gradisa Koper, ki ima tamle gor kamnolom, bil je prodan kot pravna oseba, nesporno pa je, da so vsi kamnolomi javno dobro. Opozarjam na to, da seveda stečajnega senata nisem mogel v ničemer preslepiti in zavesti in da mi stečajni senat z ničemer ni slepo zaupal. Predsednica stečajnega senata je bila zaslišana v tem postopku in je jasno povedala, da je v zvezi s prodajo Muleta in zemljišč, ki so predstavljale ceste, se je pojavilo vprašanje o pravilnosti prodaje in da se je to uredilo na drugi način. Opozoril sem na listine, ki so v spisu, iz katerih izhaja, da sta bila tako Mulet kot ceste prodana Mestni občini Koper. Očitek, da bi zavajal o tem, da gre za neko zemljišče, ki ne more biti predmet mase, lokalne osebe, ki živijo tu, ki delajo na sodišču, ki poznajo to okolje, sam pa nisem iz tega okolja, je za lase privlečeno. Mislim, da je več ali manj popolnoma jasno bilo tako predsednici stečajnega senata kot stečajnim sodnikom, da ne gre za nobeno zavajanje, vsi podatki v zvezi z vsem premoženjem so bili zajeti in so vsebovani v prilogi k cenitvi pravne osebe. Če je bilo res karkoli narobe, se sprašujem kako to, da v tem postopku na zatožni klopi ne sedi cenilec. Podoben primer vodite pred tem sodiščem, v tistem postopku držite za vrat tožilca. Pardon. Cenilca, ki je ocenil premoženje. Nepremičninskega premoženja nisem cenil sam. Tožilka navaja, da si je pridobila neki zakon iz leta 1973, po katerem pač naj bi šlo za neke opise in tako naprej, ne pove sicer dokončno kaj s tem dokazuje, jaz pa opozarjam na to, da je vpis v zemljiški knjigi na ročnem izpisku, ki je predložen v spis, datiran z letom 1992. Torej, ne more biti nobenega dvoma o tem, da je bil osnovni zapis, da gre za pravico uporabe, pravilen. Vsi, ki smo se kadarkoli ukvarjali z zemljiško knjigo in smo hodili še na sodišča in gledali zemljiške knjige, ki so bile pisane ročno, vemo, da je vsak popravek v zapisu v zemljiški knjigi potrebno ustrezno označiti, da se mora podpisati oseba, in napisati tudi datum kdaj je bil popravek narejen. Pri tem zapisu v tej zemljiškoknjiznem izpisku ni nič od tega. Ne spuščam se v to, kdo je naredil popravek, ker je to nepomembno. Pomembno pa je, da je v letu 2008 zemljiško pravo poznalo samo lastninsko pravico, v zvezi s tistimi nepremičninami, ki niso bile zemljiškoknjizno urejene, pa je star sistem poznal samo še pravico uporabe, nobene druge ureditve. Pojasnil sem, da splošna raba predstavlja rabo v korist vsakogar. Zemljišča so se nahajala

na zaprtem območju Luke Koper, do katerega ni imel vsak dostop, torej kakšna splošna raba v letu 2008 v zvezi s spornimi zemljišči ni bila več možna niti omogočena. Tožilstvo je med svojo zaključno besedo navrglo, da si naj bi na nekem računalniku nanašali dokumenti, katere sem jaz ustvaril. V tem postopku sem že pojasnil, da dokument, ki se nahaja na računalniku, nima zapisa o tem kdo ga je ustvaril, ampak ima samo zapis, da je ta dokument bil ustvarjen na tem računalniku ali pa je bil ustvarjen na drugem računalniku, pa je bil prenesen na ta računalnik. Kdo je dejanski avtor tega dokumenta, ni možno dokazati. Tako imate v tej sodni dvorani obravnave dnevno. V tej sodni dvorani se se vrstite različni sodniki in različne tajnice. Če pogledate vsak dokument, ki ga je taka tajnica zapisala na tisti računalnik, boste videli samo to, da je tisti dokument bil sestavljen na tem računalniku, ne pa katera od tajnic ga je zapisala. Razen seveda, če greste pogledati vsebino in pogledati kdo je dejansko pisal zapisnik takrat. Torej, te trditve tožilstva nimajo čisto nobene dokazne moči. Tožilstvo trdi, da naj bi bila nakazila, dejanja narejena kar tako, da ni bilo plačanih nobenih obresti. Jaz sem bom tukaj osredotočil samo na tisto, kar se nanaša na družbo Gagat, ker s temi listinami razpolagam. V spis sta bila vložena dva računa z obračuni obresti do družbe Svet in v spis so bili vloženi tudi izpisi prometa iz katerega jasno izhaja, da gre za plačilo obresti po teh računih. Torej trditev tožilstva, da kake obresti niso bile plačane, je v popolnem nasprotju z materialnim dokazom, ki se nahaja v spisu. Kar se tiče očitkov, okoli pranja denarja, sem povedal že na predobravnavnem naroku in ponavljam danes, da teh očitkov pač ne razumem, ne glede na to, da sem pravnik. Ne razumem kakšen denar naj bi pral, če sem svoj denar, ki sem ga imel na svojem računu in za katerega se ne trdi, da izvira iz kakega prepovedanega ravnanja, posodil. Pri transakcijah, ki se naj bi vršile, s presežkom denarja, nisem sodeloval. Te transakcije so bile izključno v domeni, očitno Skrbinškove, ki je bila edina pooblaščenca za razpolaganje s sredstvi na svojem računu svojega podjetja. V spisu ni enega dokaza, ki bi dokazoval, da sem kakorkoli sodeloval pri odkupu terjatev. Še več, tako Skrbinškova kot Kuharjeva sta, kolikor sta pač povedali, da sta se z odkupi terjatev ukvarjali sami. Me dokazi, ki so v spisu se nahajajo tudi zapisi iz katerih je jasno razvidno, da se nista ukvarjali z odkupi terjatev samo v tem stečajnem postopku, ampak tudi v drugih stečajnih postopkih. Povedal sem, da je sedež pisarne Skrbinškove na naslovu sedeža prejšnjega predsednika upniškega odbora. Da je bila sodelovka prejšnje stečajne upraviteljice. Več kot dovolj, da se izpostavi dvom v vsako trditev tožilstva okoli zatrjevanega mojega sodelovanja pri odkupu terjatev. Kar se tiče nakazil iz stečajne mase, sem v svojem zagovoru opozoril na ustaljeno sodno prakso in opozoril, da stečajni upravitelj seznama, osnovnega seznama za glavno delitev ne more več spreminjati, razen na podlagi ugovorov upnikov. Iz zapisov zapisnikov narokov, ki je obravnaval osnutek glavne razdelitve, jasno izhaja, da ni bil vložen noben ugovor. Torej osnutek glavne razdelitve mora ostati nespremenjen tak kot je. Vsako moje ravnanje, ki bi poseglo v ta osnutek, bi pomenilo protipravno ravnanje v skladu s stečajno zakonodajo. Pojasnil sem, da pa glede na prejeta obvestila o spremembah upnikov, sem bil dolžan stečajno maso razdeljevati v skladu s temi obvestili. Opozoril sem tudi na ustaljeno sodno prakso, ki jasno pravi, da se naknadna razdelitev izvrši po osnutku glavne razdelitve. Torej, s tem ko so se iz stečajne mase poplačevali upniki, ki so se izkazali, da imajo svojo terjatev in da so jo pridobili od upravičenega upnika, ni bilo storjeno nič protipravnega. Opozarjam na izpovedi priče Resimiča, ki je pojasnil, kako je prišlo do nakazila zneskov okoli 250.000,00 Eur. Gre za prosto razpolaganje Skrbinškove z denarjem in s terjatvijo, katere lastnica je bila že takrat. Isto velja za družbo Finesto. Med listinskimi dokazi v spisu in to ste tudi prebral izhaja, da sta Skrbinškova in Budisavljevič obvladovala družbo Finesto in da sta opravljala posle v imenu te družbe. Torej nič nenavadnega in nič spornega ni, če je prišlo navodilo, da se del denarja, del stečajne mase nakaže na družbo, katera ga je obvladovala. Tožilstvo po mojem že z uporabo prava in pravnih norm ni uspelo dokazati obstoja nobenega kaznivega dejanja. Tudi, če se boste spustili dlje od tega, pa niti to ne bi bilo potrebno, boste lahko ugotovili, da noben dokaz, ki je bil izveden v tem postopku, ne potrjuje navedb tožilstva za utemeljitev obtožbe. Tožilstvo mi seveda velikodušno prisodi in zahteva, da naj odsedim 12 let zopora. To je seveda praksa, ko se z žlico delijo čokoladni bonboni in na isti način se tudi sedaj zahteva, da se naj bi taka kazen izrekla. Opozarjam na okoliščino, ki me niti ne preseneča, da se je ta kazenski

postopek začel lani v obdobju, ko se je zaključeval postopek v Ljubljani, in da je šlo očitno za pritisk na takratno sodišče v Ljubljani. Ne preseneča me, da danes na vrat na nos zaključujemo ta postopek, ko smo, vsaj po predlogu tožilstva eno leto čakali dokumentacijo iz Avstrije, pa jo nismo dočakali, kajti ni nobena skrivnost, da Višje sodišče v Ljubljani odloča o pritožbi zoper sodbo prvostopnega sodišča. Torej spet oblika pritiska.

Predsednik senata:

Ne bo držalo. Vam takoj povem. Mislim, kar se mene tiče, tako da.

Obtoženi Brane Gorše:

Jaz pa povem, ker poznam ozadje. Ki bo tudi še prišlo na plan.

Predsednik senata:

Naj gre po vrsti, veste, glejte, to je, samo da vam povem, da mislim, da ne bodo kakšni očitki tukaj v tej zvezi.

Obtoženi Gorše:

Ja, ja saj je v redu. Ne, ne.

Predsednik senata:

Moram, moram urgirati, nimam pravice pač, ampak moram na tem mestu povedati, ne, to je gospodarska zadeva, prednostna in smo jo mogli razpisati in glede na to, da je nujna, priporna in še odvzem premoženjske koristi, torej so sklepi o odvzemu premoženjske koristi. Dvakrat nujna zadeva, ne. In še malo z zamudo smo začeli glede na to, da ste bil v priporu kar nekaj časa, ne, ne vem.

Obtoženi Gorše:

V predlogu. Ne bom komentiral. V predlogu za odvzem premoženjske koristi bi opozoril najprej na prvo okoliščino in to je, da tekom tega postopka in tekom izvajanja dokazov ni predložen en dokaz, da bi prejel kakršnokoli nakazilo iz očitane domnevne protipravne premoženjske koristi. Premoženjska korist se odvzema tistemu, ki jo je dobil. Če nisem dobil nič od očitane premoženjske koristi, potem se mi tudi nič ne more odvzeti. Tožilstvo sicer navaja, da se ni uspelo dokazati, da naj bi sredstva, v zvezi z nepremičninami na Hrvaškem izvirale iz nepremičninskih poslov. Opozoril bi na to, da je namen odvzema premoženjske koristi, da se vzpostavi stanje, ki je bilo pred domnevnim kaznivim dejanjem. Iz vseh listin, ki so vložene v spis, izhaja, da je bila nepremičnina na Hrvaškem pridobljena in adaptirana predno je prišlo do kakršnihkoli nakazil oz. razdelitev stečajne mase. Tožilstvo trdi, da so pogodbe prikrite in da zato ni možno preveriti ali je res šlo za neke posle ali ne. Opozarjam na to, da v tem spisu obstoji dokaz, ki so ga poslali hrvaški organi, to je zemljiškoknjižni izpisek za te 4 apartmane, v tem zemljiškoknjižnem izpisku so vsi podatki o lastnikih teh nepremičnin. Gre za zgodovinski izpisek, torej gre za prikaz od začetnega stanja, do stanja v letu 2013, ko je bil ta dokument vložen v spis. S podatki, kolikor so odkriti, boste lahko enostavno ugotovili, da gre za iste stvari, da gre za osebe, ki so v tistem zemljiškoknjižnem izpisku in da gre torej za posle, ki so bili dejansko izvedeni in so dejansko preverljivi. Iz tega tudi popolnoma jasno izhaja, da obstoji podlaga in izvor za sredstva, ki so bila kot posojilo vložena v družbo Finis. Glede predloga tožilstva, da se naj podaljša pripor, bi opozoril na to, da je bil pripor izposlovan z zavajanjem sodišča. V predlogu za odreditev pripora se je trdilo, da begosumnost obstoji zato, ker obstoji neka hiša v Momjanu. Ta hiša v Momjanu se je čudežno izgubila tekom tega postopka in se nikoli več ne omenja. Pri tej ponovitveni nevarnosti, se zatrjuje, da bi lahko kazniva dejanja ponavljal. Očitki vsi so podani, vezano na domnevni položaj stečajnega upravitelja. Tožilstvo pri svojem predlogu seveda zamolči, da licence za stečajnega upravitelja nimam več, ker mi je pod častjo, da bi jo še kdajkoli imel in opravljal ta položaj in funkcijo. Torej kakšne ponovitve

kaznivega dejanja ne more biti več. Nadalje tožilstvo trdi, da sem še vedno v kontaktih s strankami, ker sem odvetnik in kot tak vpisan v register. Tudi tu tožilstvo zamolči sodišču, da seveda sem vpisan v imenik odvetnikov, da pa te dejavnosti ne opravljam več, ker jo po zakonodaji ne morem več opravljati. Iz vseh evidenc jasno izhaja, da obstoji prevzemnik moje odvetniške pisarne, ki je prevzel vse posle in da zato sam kot tak te dejavnosti ne morem več opravljati, razen v primeru, da bi se ponovno aktiviral. Torej, tudi trditve, da bi kot odvetnik lahko ponavljal kazniva dejanja, ne drži. Zelo sem žalosten glede na dejstvo, koliko podtikanj, očitkov in podanih trditev v nasprotju z zakonodajo se je podajalo v tem kazenskem postopku. Moram reči, da je zame največja kazen to, da ste mi pokazali, da se da z zlorabami teh procesnih pravic dosežati svoje. Hvala.

Predsednik senata:

Dobro. Potem. Beseda se preda obt. Barbari Gorše, ja.

Višja državna tožilka:

Ali lahko samo, ker se bliža četrta ura, poveste, če bomo nadaljevali?

Predsednik senata:

Kaj nadaljujemo?

V ozadju se sliši (neugotovljen glas):

Bomo, seveda, bomo ja, niti slučajno, imamo priporo zadevo, ne, pa četrta ura se bliža.

Predsednik senata:

Nadaljujemo ali prenehamo.

Višja državna tožilka:

Kaj lahko deset minut pavze, da uredim?

Predsednik senata:

Dobro. Dobro, dobro, če imate, ja. Zdaj takoj bi?

Višja državna tožilka:

Jaz bi prosila.

Predsednik senata:

Pred četrto, dobro, dobro, bomo naredili 10 minut pavze, pa bomo potem še nadaljevali. No, 15 minut no, 15 minut pavze, prav.

Višja državna tožilka:

Toliko, da pokličem

Predsednik senata:

Beseda se preda obt. Barbari Gorše.

H govorniškem pultu pristopi obt. Barbara Gorše in

i z p o v e:

Jaz se opravičujem, ker sem še vedno pod vtisom s kakšno lahkotnostjo je gospa tožilka operirala z leti kazni. Kot da ne gre tu, vsaj v mojem primeru za tri družine. Zelo žalostno. Kar se pa mene tiče, jaz nisem pravica, mi pa nekje zdrava pamet, logika, se sprašujem kaj sem jaz tu delala, vse

obravnave. Z eno besedo nisem bila omenjena. Nobenega dokaza ni bilo proti meni, tako Skrbinškova kot Kuharjeva sta rekli, da me ne poznata, če sem pa tu zato, ker sem žena gospoda Goršeta, je pa dovolj žalostno. Hvala.

Predsednik senata:

Dobro. Ja, zdaj je, Vlado Petek, ja. Beseda se preda obt. Vladu Petku.

H govorniškem pultu pristopi obt. Vlado Petek in

i z p o v e:

Hvala lepa. Jaz moram isto povedati, da sem presenečen, šokiran in pa zgrožen, nad predlogom tožilstva. Tudi v mojem primeru zaradi višine, višine kazni, ki predlaga zame. Po drugi strani na neki način me pa veseli dejstvo, da so pač vse stvari, ki sem jih pač navajal v zagovoru, so se tukaj potrdile. Tožilstvo predlaga kazen brez enega samega dokaza, ki bi me bremenil brez, ne vem dokaznega naklepa, tu bom sicer malo kasneje pojasnil, ker je bilo pač omenjeno, tako da to, kar sem jaz sam navajal v zagovoru, moram reči, da se je dejansko potrdilo in izkazalo, da sem tukaj govoril čisto resnico, na to kar sem bil tudi opozorjen takrat, ko smo imeli zagovor. Sam sem navajal, da je šlo v našem primeru dejansko za posojila, na katere so bile obračunane in plačane obresti. To sta potrdila tako gospa Kuharjeva, kot tudi gospa Skrbinškova. Obe sta pa tudi v svojem pričanju izjavili, to, kar pozabljamo, da sta praktično dobili posojilo od Svet Najem, in da so vedele o poslovanju samo z nami, nikjer niso vedele o poslovanju z družbo Gagat, še manj pa recimo, da bi kakršenkoli denar posojal gospod Gorše. Potem sem se, v nadaljevanju potrdile tudi navedbe, ki sta jih potrdila gospa Skrbinškova in gospa Kuharjeva, da se nismo poznali, da se prej nikoli nismo videli, torej tudi nismo mogli sodelovati, še manj pa neki sestankovati na določenih krajih v Sloveniji, to kar se očitno med tožilci v zadnjem času tako zelo moderno pojavlja, ker se nismo poznali pa nikakor nisem mogel vedeti o posredovanju mojega oz. posojila, ker sem ga kot odgovorna oseba družbe Svet Najem posredoval naprej. Kaj se bo s tem denarjem zgodilo v nadaljevanju oz. nikakor si nisem mogel misliti, da bi bilo lahko karkoli povezano, ta posojila s kakršnimikoli, ne vem, nezakonitimi postopki ali kaj podobnega. Enostavno v našem primeru je šlo za posojilo in iz tega posojila smo pač pričakovali plačilo obresti. Še enkrat bi poudaril to, kar sem tudi torej že govoril v svojem zagovoru, da v letu 2006, kamor sega ta zgodba, je bil Brane Gorše ugleden odvetnik. Stečajni upravitelj. Proti njemu recimo v tistem času ni tekel čisto noben sodni postopek, se pravi, ni bilo čisto nobenega indica, da bi lahko bil pozoren, da bi šlo lahko karkoli narobe v primeru posojanja denarja naprej. Sam kot je že moj odvetnik omenil, nisem vedel katere stečaje vodi, koliko stečajev ima in tako naprej, še najmanj sem vedel za stečaj Hidra Koper, za to zadevo zdaj dobro vem, jo poznam, spoznal sem jo pa dejansko na dan hišne preiskave, ko so policisti vdrli v našo hišo. To pomeni, da nisem mogel vedeti, da pomagam pri kakršnemkoli kaznivem dejanju v tistem času, ko smo mi ta denar posojali naprej. Gospa tožilka je našla naklep za moje dejanje v tem, ne morem zdaj čisto citirati kaj je rekla, ampak je bistvo v tem, da sem izjavil, da sem naredil oz. da sem naredil uslugo Branetu Goršetu, pa bom prečital ta svoj četrti odstavek, da, zagovora, da odstranimo vse sence dvoma. Spomnim, se, da je v letu 2006 gospod Gorše prišel do mene z vprašanjem, če hočem na eni od mojih družb, kjer sem bil solastnik in odgovorna oseba nekaj malega zaslužiti. Na moje vprašanje zakaj gre, mi je razložil, da bi naša družba posodila naprej določena sredstva, ki bi jih poprej dobila od družbe Gagat in bi si za to uslugo zaračunali obresti. Sam sem na to pristal, ker se mi je zadeva zdela sprejemljiva. In kot prvo nismo potrebovali zalagati svojih sredstev, saj naj bi sredstva zagotovila družba Gagat in še nekaj malega bi zaslužili v obliki obresti. Šlo je za nezavarovano posojilo z veliko stopnjo zaupanja. Sam družbe Kuhar in Bergant iz Ljubljane nisem poznal, mislil pa sem si, da želi družba Gagat posoditi svoja sredstva nekemu, ki ga pozna in mu za to zaračunati obresti. Včasih je v poslovnem svetu tako, da določeni ljudje pričakujejo določene usluge, za njih pa niso pripravljeni plačati nič, ker jim

to uslugo dela oseba, ki jo poznajo. Mislil sem si, da gre v tem primeru točno za to dejstvo in da se želi družba Gagat skriti za našo družbo, točno z namenom, da bo lahko zaračunala obresti. Torej zdaj ne vem kje je gospa tožilka našla, našla pač moj stavek, da sem izjavil, da sem gospodu Goršetu delal uslugo. Je pa dejstvo, tako da če še malo pojasnim to, kar sem tukaj govoril, ko gremo na denar po banko vsi vemo, da je treba plačati obresti. Ko je to v žlahti, nihče noče plačati obresti oz. so tisti najgrši, če hočejo kakšnemu zaračunati obresti. Ko je to med prijatelji in tudi v poslovnem svetu je velikokrat tako. To pomeni, če recimo nekoga poznaš, da bi mu pač moral denar posoditi brez kakršnihkoli plačila obresti in točno to sem tukaj govoril in to sem mislil in to je ta usluga, kjer naj bi se nekje pokazalo, da pač gospodu Goršetu delam uslugo. Dejstvo je, da je bila usluga kontra usluga, ker je gospod Gorše meni pač, pač omogočil, da je naša družba nekaj zaslužila. Ne bom predolg, a na koncu bi pa še nekaj povedal. To, da smo se z Goršeti poznali in družili zasebno, nismo nikoli zanimali. To sem tudi sam večkrat tukaj povedal. Ampak to druženje ni prepovedano in tudi ne more biti kaznivo po čisto nobenem zakonu. Zato v tem primeru sam od sodišča pričakujem oprostilno sodbo, ne pa kazen za prijateljstvo in medsebojno druženje. Hvala.

Predsednik senata:

Beseda se preda obt. Rudolfu Trčku.

H govorniškem pultu pristopi obtoženi Rudolf Trček in

i z p o v e:

Bom še jaz povedal a ne, to kar je že tukaj v tem, a ne, tudi pri meni se je pokazalo, da sem govoril resnico, da tudi v tem Finesto nisem imel nič, nisem sodeloval z njimi. Potrdil je to direktor, da me ni pooblastil na, za razpolaganje s sredstvi na računu. To, a ne, da pa je banka določene zadeve očitno opravljala dopisno, je pa se danes spet pokazalo s tem, s tem dokumentom, ko smo vam ga predložil, a ne, kjer je spet možno podpisne kartone poslati na banko, s pošto, a ne. Tako da jaz še enkrat povem, da teh nakazil, tega nisem jaz naredil, da je dopis, podpisi na podpisnih kartonih niso moji, in da ste to potrdila tudi dva grafologa a ne, zdaj, če bi se načeloma, tega kar smo ga predlagali mi, lahko bi rekli, ja je tako, a ne, pa bi rekel, da ta naš hišni grafolog je nekako zaupanja vredna oseba, a ne, in je potrdil isto, kar je, kar je že prejšnji gospod Pogačnik povedal, a ne. Gospa Kuhar je rekla, a ne, da je priznala zato, ker ima majhnega otroka, in da ne more si predstavljati, biti v, zapor. Jaz glede na to, da tega očitnega dejanja nisem naredil in če bi to zadevo res naredil, bi bilo s tega stališča bistveno bolj logično, da bi se s tožilstvom pogodil, kot pa tvegat, tudi jaz imam dva majhna otroka, a ne, ki jih je treba preživljati, da bi se s tožilstvom pogodil, pa bi bila zadeva že zaključena, a ne. Tako da jaz pričakujem, da sem prišel a ne, v postopek, zato ker trenutno, v sodišče slovensko imam še zaupanje in upam, da bo sodba oprostilna. Hvala.

Predsednik senata:

Dobro. Ima kdo še kaj za povedati? Ker nima nihče ničesar za povedati, predsednik senata naznani, da je glavna obravnava končana. Senat se umakne na posvetovanje in glasovanje. S snemanjem se zaključi ob 16.04.27 uri.

ZVOČNI ZAPIS ZAPISALA:
Majda MEČULJ

PREDESEDNIK SENATA:
Julijan GLAVINA

Ta prepis je avtentičen in se ujema s prepisom v uradni listi.

Rudolf Trček
sodna oseba